

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja

Prezes Rady Ministrów
RM 10-145-01

Druk nr 332
Warszawa, 13 marca 2002 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wraz z aktami wykonawczymi,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 31 ust. 3b Regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Gospodarki.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art.1.

Ustawa określa :

- 1) zasady wydawania oraz cofania pozwoleń na nabywanie oraz przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
- 2) zasadnicze wymagania dla wprowadzanych do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zaliczonych do klasy 1 materiałów niebezpiecznych,
- 3) zasady kontroli przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
- 4) procedury oceny zgodności oraz sposób oznaczania tych materiałów.

Art.2.

Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) materiałów wybuchowych nabywanych oraz przechowywanych przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej, Urząd Ochrony Państwa, Straż

Graniczną, Policję, Służbę Więzienną oraz armie państw obcych przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

- 2) zasadniczych wymagań dla amunicji oraz wyrobów pirotechnicznych, procedur oceny zgodności i oznaczania znakiem zgodności amunicji i materiałów pirotechnicznych, a także kontroli przemieszczania wyrobów pirotechnicznych,
- 3) przechowywania i używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w zakładach górniczych, w zakresie uregulowanym przepisami prawa geologicznego i górniczego.

Art.3.

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

- 1) przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 2 ust.2 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz.1178, z 2000 r. Nr 86, poz.958 i Nr 114, poz. 1193, z 2001 r. Nr 49, poz. 509, Nr 67, poz. 679, Nr 102, poz. 1115 i Nr 147, poz. 1643 oraz z 2002 r. Nr 1, poz. 2),
- 2) jednostkach naukowych – należy przez to rozumieć jednostki, o których mowa w art.3 pkt 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o Komitecie Badań Naukowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 43, poz.389),
- 3) jednostce notyfikowanej – należy przez to rozumieć jednostkę, której udzielono notyfikacji, na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 28 kwietnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 489 oraz z 2001 r. Nr 63, poz. 636),
- 4) materiałach wybuchowych – należy przez to rozumieć substancje chemiczne stałe lub ciekłe albo mieszaniny substancji, zdolne do reakcji chemicznej z wytwarzaniem gazu o takiej temperaturze i ciśnieniu i z taką

- szybkością, że mogą powodować zniszczenia w otaczającym środowisku, a także wyroby wypełnione materiałem wybuchowym,
- 5) materiałach pirotechnicznych – należy przez to rozumieć jedną z odmian materiałów wybuchowych, będącą materiałem lub mieszaniną materiałów przewidzianych do wytwarzania efektów cieplnych, świetlnych, dźwiękowych, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów, w wyniku bezdetonacyjnej, samopodtrzymującej się reakcji chemicznej, a także wyroby wypełnione materiałem pirotechnicznym,
 - 6) amunicji – należy przez to rozumieć jedną z odmian wyrobów wypełnionych materiałem wybuchowym, przeznaczoną do miotania na odległość przy użyciu broni palnej,
 - 7) wyrobach pirotechnicznych – należy przez to rozumieć wyroby zawierające jeden lub kilka materiałów pirotechnicznych, przeznaczone do uzyskiwania efektów pirotechnicznych, w tym widowiskowych,
 - 8) umowie ADR – należy przez to rozumieć Umowę europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzoną w Genewie dnia 30 września 1957 r. (Dz. U. z 1999r. Nr 30, poz. 287),
 - 9) załączniku A – należy przez to rozumieć załącznik A do umowy ADR,
 - 10) klasach materiałów niebezpiecznych – należy przez to rozumieć grupy materiałów i przedmiotów niebezpiecznych wydzielone na podstawie dominującego zagrożenia, określone w załączniku A,
 - 11) podklasach materiałów i przedmiotów niebezpiecznych – należy przez to rozumieć wydzielone w klasie 1 materiałów niebezpiecznych podklasy materiałów i przedmiotów wybuchowych o podobnym zachowaniu się przy spalaniu, deflagracji lub detonacji, określone w załączniku A,

- 12) grupach zgodności – należy przez to rozumieć oznaczone literowo grupy zgodności materiałów i przedmiotów wybuchowych, określone w załączniku A,
- 13) kodzie klasyfikacyjnym – należy przez to rozumieć symbol cyfrowo - literowy, składający się z podklasy i litery grupy zgodności materiału i przedmiotu wybuchowego,
- 14) zabezpieczeniu – należy przez to rozumieć zapobieganie wykorzystaniu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego niezgodnie z prawem lub w sposób zagrażający porządkowi publicznemu,
- 15) wprowadzeniu do obrotu – należy przez to rozumieć przekazanie materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, po raz pierwszy w kraju, użytkownikowi, konsumentowi lub sprzedawcy przez producenta, jego przedstawiciela lub importera,
- 16) przemieszczaniu – należy przez to rozumieć każde rzeczywiste przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wewnątrz obszaru Unii Europejskiej, oprócz przemieszczania w obrębie jednego przedsiębiorcy,
- 17) normach zharmonizowanych – należy przez to rozumieć normy europejskie ustanowione przez europejskie organizacje normalizacyjne na podstawie mandatu udzielonego przez Komisję Europejską i opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich,
- 18) bezpieczeństwie – należy przez to rozumieć zapobieganie wypadkom, a jeżeli mają one miejsce, ograniczanie ich skutków.

Art.4.

1. W rozumieniu ustawy jako materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego klasyfikuje się:

- 1) substancje i wyroby, które w toku procedury klasyfikacyjnej, o której mowa w załączniku A, nie zostały wyłączone z klasy 1 materiałów niebezpiecznych, ze względu na zbyt małą wrażliwość na bodźce inicjujące,
 - 2) materiały wybuchowe w stanie nie wybuchowym ujęte w klasie 4.1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, jeżeli przez wysuszenie lub przemycie mogą być im przywrócone właściwości wybuchowe,
 - 3) przedmioty ratownicze ujęte w klasie 9 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, jeżeli zawierają materiały i przedmioty wybuchowe zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych.
2. Materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego lub wyrób wypełniony tym materiałem, budzący wątpliwości ze względu na skład chemiczny, do czasu przeprowadzenia badań klasyfikacyjnych przez jednostkę, o której mowa w ust.3, uważa się za zaklasyfikowany wstępnie jako materiał wybuchowy.
 3. Klasyfikacji substancji lub wyrobu jako materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz nadania mu kodu klasyfikacyjnego dokonuje jednostka wyznaczona przez ministra właściwego do spraw gospodarki do prowadzenia badań, klasyfikacji oraz określania warunków dopuszczania do przewozu materiałów niebezpiecznych klas 1, 4.1 i 9, wymienionych w załączniku A.

Art.5.

Nabywanie, przechowywanie i używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także prowadzenie prac badawczych przy ich użyciu, następuje w sposób zapewniający bezpieczeństwo dla życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

Art.6.

Zasady wydawania i cofania pozwoleń na nabywanie oraz przechowywanie amunicji określają przepisy ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. Nr 53, poz. 549 oraz z 2001 r. Nr 27, poz. 298).

Art.7.

Szczegółowe zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, w tym sposób ewidencjonowania oraz warunki przechowywania materiałów wybuchowych, wymagania dla pomieszczeń magazynowych, w tym ich warunki lokalizacyjne i niezbędne zabezpieczenia techniczne oraz zabezpieczenia przed dostępem osób nieuprawnionych określają odrębne przepisy.

Rozdział 2

Zasady, warunki wydawania oraz cofania pozwoleń na nabywanie oraz przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Art.8.

Nabywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego jest dozwolone jedynie od przedsiębiorców posiadających koncesję na wytwarzanie i obrót tymi materiałami.

Art.9.

1. Nabywanie oraz przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wymaga uzyskania pozwolenia, z zastrzeżeniem ust.2.
2. Nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia na nabywanie i przechowywanie wyrobów pirotechniki widowiskowej, oznaczonych kodem

klasyfikacyjnym 1.4 G i 1.4 S, wymienionych w załączniku A, oraz wyrobów pirotechnicznych stosowanych w motoryzacji, rolnictwie, ratownictwie, leśnictwie, kolejnictwie i żegludze.

Art.10.

1. Pozwolenie na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wydaje, odmawia wydania lub cofa wojewoda właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy lub jednostki naukowej, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Pozwolenie na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w związku z działalnością gospodarczą wykonywaną w zakresie:
 - 1) poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopalin,
 - 2) wydobywania kopalin ze złóż,
 - 3) bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze, w tym podziemnych wyrobiskach górniczych- wydaje, odmawia wydania lub cofa organ nadzoru górniczego, o którym mowa w art. 106, ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz.U. Nr 27, poz. 96, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 88, poz. 554, Nr 111, poz. 726 i Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 110, poz. 1190, Nr 115, poz. 1229 i Nr 154, poz. 1800), właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy.
3. Do organu nadzoru górniczego stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału dotyczące wojewody.
4. Przed wydaniem pozwolenia na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zwane dalej

„pozwoleniem”, wojewoda zasięga opinii właściwego miejscowo komendanta wojewódzkiego Policji.

5. Pozwolenie wydaje się na czas nieokreślony.

Art.11.

1. Wojewoda wydaje pozwolenie, jeżeli materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego będą używane do prac:
 - 1) wykonywanych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą,
 - 2) badawczych, dotyczących opracowywania, wytwarzania lub przetwarzania tych materiałów, oceny ich właściwości, unieszkodliwiania albo stosowania.
2. W pozwoleniu określa się:
 - 1) cel, w jakim materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego będą nabywane,
 - 2) rodzaj oraz ilość materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jakie mogą być nabyte lub przechowywane w okresie roku,
 - 3) miejsce ich przechowywania.

Art.12.

1. Pozwolenie jest wydawane w drodze decyzji administracyjnej, na wniosek przedsiębiorcy lub kierownika jednostki naukowej.
2. Wniosek, o którym mowa w ust.1, powinien zawierać:
 - 1) oznaczenie wnioskodawcy, jego siedzibę i adres,
 - 2) określenie celu, w jakim materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego będą nabywane, warunków i miejsca ich przechowywania, a także sposobu ich używania,

- 3) określenie rodzaju i ilości materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jakie mogą być nabywane lub przechowywane w okresie roku,
 - 4) informację o przygotowaniu zawodowym zatrudnionych osób, które będą miały dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
 - 5) informacje potwierdzające możliwość spełnienia przez wnioskodawcę wymagań technicznych i organizacyjnych określonych w art.16 ust.1 pkt 3 i 4.
3. Wojewoda zawiadamia o wydaniu pozwolenia lub jego cofnięciu komendanta wojewódzkiej Państwowej Straży Pożarnej, komendanta wojewódzkiego Policji, a także Głównego Inspektora Pracy. W przypadku odmowy wydania pozwolenia, wojewoda zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji.
4. Odwołanie od decyzji wojewody w sprawie wydania, odmowy wydania lub cofnięcia pozwolenia służy do ministra właściwego do spraw gospodarki, a od decyzji właściwego organu nadzoru górniczego - do Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego.

Art.13.

Wojewoda odmawia wydania pozwolenia:

- 1) jeżeli nie są spełnione warunki określone w art.11 ust.1,
- 2) ze względu na zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego albo środowiska,
- 3) ze względu na ważny interes publiczny, przedstawiony w uzasadnieniu odmowy jego wydania.

Art.14.

Nie może mieć dostępu do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego osoba zatrudniona u przedsiębiorcy lub w jednostce naukowej:

- 1) nie mająca ukończonych 21 lat,
- 2) która nie posiada orzeczenia lekarskiego wydanego na podstawie przepisów Kodeksu pracy, stwierdzającego brak przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy z użyciem tych materiałów,
- 3) uzależniona od alkoholu, środków odurzających lub substancji psychotropowych,
- 4) co do której istnieje uzasadniona obawa, że może użyć materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w celach sprzecznych z interesem bezpieczeństwa państwa lub porządku publicznego, w szczególności osoba skazana prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej albo wobec której toczy się postępowanie karne o popełnienie takiego przestępstwa.

Art.15.

1. Osoby zatrudnione, które mają mieć dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, są obowiązane odbyć szkolenie zakończone egzaminem kwalifikacyjnym przed komisją kwalifikacyjną.
2. Członków komisji kwalifikacyjnej, o której mowa w ust.1, powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw gospodarki.
3. Za szkolenie oraz przeprowadzenie egzaminu są pobierane opłaty od pracodawcy kierującego osoby, o których mowa w ust.1, na szkolenie albo od osób szkolących się z własnej inicjatywy.
4. Opłaty, o których mowa w ust. 3, powinny zapewniać pokrycie uzasadnionych kosztów przeprowadzania szkoleń oraz egzaminów.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, zakres i przebieg szkolenia oraz instytucje upoważnione do prowadzenia szkoleń. W rozporządzeniu powinien być w szczególności zróżnicowany zakres szkolenia, w zależności od charakteru i rodzaju wykonywanej pracy, a także określony sposób dokumentowania odbycia szkolenia.
6. Przepisów ust. 1 - 5 nie stosuje się do osób mających dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, które posiadają kwalifikacje stwierdzone w trybie art. 68 ust. 3-5 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze.

Art.16.

1. Przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej, którym wydano pozwolenie, są obowiązani:
 - 1) zapewnić nadzór nad osobami mającymi dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
 - 2) zapewnić, aby prace z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wykonywały osoby posiadające kwalifikacje potwierdzone zdaniem egzaminem, o którym mowa w art.15 ust.1, oraz osoby, o których mowa w art. 15 ust. 6,
 - 3) dysponować odpowiednio zlokalizowanymi obiektami lub terenami, odpowiadającymi wymaganiom wynikającym z charakteru prowadzonych prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
 - 4) zapewnić bezpieczne przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz bezpieczny ich transport, zgodnie z wymaganiami określonymi w odrębnych przepisach,

- 5) prowadzić oddzielną ewidencję dla nabywanych, przechowywanych oraz zużytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
 - 6) oceniać i dokumentować ryzyko związane z prowadzonymi pracami oraz zapewniać odpowiednie środki bezpieczeństwa, a także posiadać dokumentację technologiczną i techniczną oraz instrukcje bezpieczeństwa i higieny pracy.
2. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób ewidencjonowania nabywanych, przechowywanych oraz zużytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zapewniający ich pełną rejestrację.

Art.17.

1. Jeżeli prace z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego będą prowadzone w terenie, przed ich rozpoczęciem należy powiadomić komendanta powiatowego Policji, właściwego ze względu na miejsce wykonywania tych prac.
2. W przypadku, o którym mowa w ust.1, materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego mogą być przechowywane w tymczasowym magazynie, zlokalizowanym w sposób zapewniający bezpieczeństwo ludzi, mienia i środowiska, zabezpieczonym przed dostępem osób nieupoważnionych.

Art.18.

1. Przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej, którym wydano pozwolenie, podlegają kontroli wojewody w zakresie przestrzegania warunków określonych w pozwoleniu.

2. Czynności kontrolne są wykonywane na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli wydanego przez wojewodę.
3. Osoby upoważnione przez wojewodę do wykonywania czynności kontrolnych są uprawnione w szczególności do:
 - 1) wstępu na teren nieruchomości lub ich części, gdzie są wykonywane prace z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego albo materiały te są przechowywane, w dniach i godzinach pracy przedsiębiorcy lub jednostki naukowej,
 - 2) żądania ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazania dokumentów lub innych nośników informacji oraz otrzymania danych, mających związek z przedmiotem kontroli.
4. Czynności kontrolne wykonuje się w obecności kontrolowanego, osoby zastępującej kontrolowanego lub przez niego zatrudnionej, a w razie nieobecności tych osób, w obecności przywołanego świadka.
5. Wojewoda może wezwać przedsiębiorcę lub kierownika jednostki naukowej do usunięcia stwierdzonych uchybień w wyznaczonym terminie.
6. Wojewoda może upoważnić do dokonywania kontroli, o której mowa w ust.1, inny organ administracji wyspecjalizowany w tego rodzaju kontroli. Przepisy ust. 2-5 stosuje się odpowiednio.

Art.19.

Wojewoda cofa pozwolenie, jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli, o której mowa w art. 18 ust.1, posiadacz pozwolenia:

- 1) przez swoje działanie lub zaniechanie stwarza zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego albo środowiska,
- 2) postępuje niezgodnie z warunkami określonymi w pozwoleniu.

Rozdział 3

Zasadnicze wymagania dotyczące materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wprowadzanych do obrotu

Art.20.

1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych wymienionych w załączniku A, mogą być wprowadzane do obrotu, jeżeli spełniają zasadnicze wymagania w rozumieniu art.5 pkt.11 ustawy z dnia 28 kwietnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz o zmianie niektórych ustaw, zwane dalej „zasadniczymi wymaganiami”, i są oznakowane CE.
2. Wzór oznakowania CE, o którym mowa w ust.1, określa załącznik do ustawy.
3. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego należy zaprojektować, wykonać i dostarczyć w taki sposób, aby w przewidywanym okresie ich używania, w normalnych i przewidywalnych warunkach, stwarzały jak najmniejsze zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska.
4. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego powinny odpowiadać charakterystykom i właściwościom określonym przez producenta, w celu zapewnienia ich bezpieczeństwa i niezawodności.

Art.21.

1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego należy zaprojektować i wykonać w taki sposób, aby przy zastosowaniu odpowiednich metod technicznych można je było poddać nieodwracalnemu unieszkodliwieniu, w sposób możliwie najmniej uciążliwy dla środowiska.

2. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego powinny być badane w rzeczywistych warunkach. Jeżeli nie jest możliwe badanie tych materiałów w laboratorium, badanie powinno zostać przeprowadzone w warunkach, w jakich materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego będzie używany.
3. Badając materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego należy dokonać jego oceny z uwzględnieniem, jeżeli mają zastosowanie, następujących właściwości tego materiału:
 - 1) budowy i właściwości charakterystycznych, w tym składu chemicznego, stanu skupienia oraz, jeżeli jest to istotne, wymiarów i rozkładu wielkości ziaren składników,
 - 2) stabilności fizycznej i chemicznej, we wszystkich warunkach środowiskowych, na jakie może być narażony, wrażliwości na uderzenie i tarcie,
 - 3) kompatybilności wszystkich składników w odniesieniu do ich fizycznej i chemicznej stabilności,
 - 4) wymagań w stosunku do chemicznej czystości materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
 - 5) odporności na działanie wody, jeżeli jest on przewidziany do stosowania w wilgotnym lub mokrym otoczeniu i gdy bezpieczeństwo i niezawodność używania tego materiału może ulec pogorszeniu pod wpływem wody,
 - 6) odporności na niskie i wysokie temperatury, jeżeli przewiduje się przechowywanie lub stosowanie tego materiału w takich temperaturach, a chłodzenie lub ogrzewanie komponentu lub całego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego może mieć negatywny wpływ na jego bezpieczeństwo i niezawodność,

- 7) jego przydatności do użycia w warunkach niebezpiecznych, w szczególności w środowisku zagrożonym metanem lub gorącymi masami, jeżeli ten materiał jest przewidziany do stosowania w takich warunkach,
 - 8) cech bezpieczeństwa, polegających na zapobieganiu przedwczesnemu lub niezamierzonemu zapłonowi lub wybuchowi,
 - 9) dotyczących prawidłowego ładowania i działania tego materiału, używanego zgodnie z przeznaczeniem,
 - 10) odporności materiału, jego pokrycia lub innych składników na pogorszenie się jakości tego materiału na skutek składowania, do upływu jego przydatności określonej przez producenta.
4. Podczas badania, o którym mowa w ust.3, należy brać pod uwagę następujące informacje:
- 1) dotyczące urządzeń i akcesoriów potrzebnych do niezawodnego i bezpiecznego działania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
 - 2) o posiadaniu właściwych instrukcji, jeżeli są wymagane, oznaczeń dotyczących bezpiecznego transportu, składowania, używania i pozbywania się materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, sporządzonych w języku lub językach kraju, w których materiał ten będzie używany.

Art.22.

1. Materiały wybuchowe kruszące powinny spełniać następujące wymagania:
 - 1) przewidziany sposób inicjowania wybuchu powinien zapewniać bezpieczną, niezawodną i pełną detonację lub, w razie potrzeby, deflagrację kruszącego materiału wybuchowego przeznaczonego do

użytku cywilnego. W przypadku prochu dymnego, dotyczy to zdolności deflagracji, którą należy sprawdzić,

- 2) pewnie i niezawodnie przenosić detonację poprzez kolumnę naboju, jeżeli materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego są w postaci naboju,
 - 3) produkty gazowe wytwarzane przez materiały wybuchowe przeznaczone do użytku podziemnego mogą zawierać jedynie takie ilości tlenku węgla, tlenków azotu, innych gazów, par lub stałych składników, które w zwykłych warunkach ruchowych kopalni nie wpływają ujemnie na zdrowie.
2. Lonty detonujące, prochowe, zapalające i rurki uderzeniowe powinny spełniać następujące wymagania:
- 1) powłoki lontów detonujących, prochowych i zapalających powinny posiadać wystarczającą wytrzymałość mechaniczną i odpowiednio zabezpieczać rdzeń materiału wybuchowego przed normalnymi naprężeniami mechanicznymi,
 - 2) parametry dotyczące szybkości palenia się lontów powinny być podane i niezawodnie dotrzymywane,
 - 3) lonty detonujące powinny być niezawodne, posiadać wystarczającą zdolność inicjowania wybuchu oraz spełniać wymagania dotyczące składowania, nawet w szczególnych warunkach klimatycznych.
3. Zapalniki elektryczne z włączeniem zapalników zwłoczących oraz przekaźniki powinny spełniać następujące wymagania:
- 1) zapalniki powinny, w pewny sposób, inicjować detonację materiałów wybuchowych, dla których są przeznaczone, w przewidywanych warunkach ich stosowania,

- 2) opóźniacze do lontów muszą być zdolne do pewnego inicjowania wybuchu,
- 3) wilgoć nie może mieć ujemnego wpływu na zdolność inicjowania,
- 4) czasy opóźnień zapalników zwłocznych powinny być tak równomierne, aby prawdopodobieństwo zachodzenia na siebie okresów opóźnień sąsiednich stopni czasowych było nieistotne,
- 5) charakterystyka elektryczna zapalników elektrycznych powinna być wskazana na opakowaniu,
- 6) ich przewody powinny posiadać wystarczającą izolację oraz odpowiednią wytrzymałość mechaniczną, włączając niezawodne połączenie z zapalnikiem, z uwzględnieniem przewidywanego zastosowania.

4. Prochy i paliwa raketowe powinny spełniać następujące wymagania:

- 1) nie mogą detonować podczas ich stosowania zgodnie z przeznaczeniem,
- 2) muszą być stabilizowane, w szczególności prochy nitrocelulozowe i nitroglicerynowe, w celu zabezpieczenia przed samorozkładem,
- 3) stałe paliwa raketowe w formie sprasowanej lub odlewanej nie mogą zawierać niepożądanych pęknięć lub pęcherzyków gazowych, mogących wywrzeć niekorzystny wpływ na ich działanie.

Rozdział 4

Kontrola przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Art. 23.

1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych wymienionych w załączniku A, i amunicja mogą być przemieszczane na zasadach określonych w niniejszym rozdziale.
2. Przepis ust. 1 nie narusza zasad przewozu materiałów niebezpiecznych poszczególnymi rodzajami transportu, określonych w odrębnych przepisach.
3. Przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i amunicji, w stosunku do których nie zostały wydane dokumenty określone w niniejszym rozdziale, jest zakazane, chyba że na podstawie odrębnych przepisów dokumenty te nie są wymagane.

Art. 24.

1. Odbiorca materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego jest obowiązany uzyskać zaświadczenie stwierdzające dopuszczalność przemieszczania tych materiałów, zwane dalej „zaświadczeniem”, wydane przez organ właściwy ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania odbiorcy.
2. Jeżeli siedziba lub miejsce zamieszkania odbiorcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, organem właściwym, o którym mowa w ust. 1, jest minister właściwy do spraw gospodarki.
3. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje zaświadczenie, jeżeli odbiorca posiada pozwolenie na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.
4. Jeżeli weryfikacja dokumentów, o których mowa w ust. 3, nie jest możliwa lub jest znacznie utrudniona, minister właściwy do spraw gospodarki niezwłocznie przekazuje Komisji Europejskiej informację w tej sprawie wraz ze wszystkimi materiałami jej dotyczącymi, którymi dysponuje.

5. Zaświadczenie doręcza się wnioskodawcy, w dwóch egzemplarzach, oraz odbiorcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.
6. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, elementy, jakie powinien zawierać wniosek o wydanie zaświadczenia, oraz dokumenty, jakie należy dołączyć do tego wniosku, z uwzględnieniem wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 25.

1. Minister właściwy do spraw gospodarki może wydać zaświadczenie na czas określony, jeżeli nie sprzeciwiają się temu względy ochrony bezpieczeństwa ludzi, mienia lub środowiska.
2. Minister właściwy do spraw gospodarki może zawiesić wydane zaświadczenie lub je uchylić, jeżeli przemieszczanie materiałów wybuchowych zagraża bezpieczeństwu ludzi, mienia lub środowiska.
3. Wydając zaświadczenie na czas określony nie zamieszcza się w nim informacji, o której mowa w art. 26 ust. 1.

Art. 26.

1. Wydając zaświadczenie, minister właściwy do spraw gospodarki, jeżeli wymagają tego względy ochrony bezpieczeństwa ludzi, mienia lub środowiska, zamieszcza w nim:
 - 1) nazwę odbiorcy i przewożącego materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego oraz ich siedzibę lub miejsce zamieszkania i adres, a także inne dane umożliwiające bezpośredni z nimi kontakt,
 - 2) potwierdzenie, że odbiorca posiada pozwolenie na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,

- 3) określenie rodzaju i ilości przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
 - 4) opis przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i sposób ich identyfikacji, z uwzględnieniem ich numeru rozpoznawczego ustalonego przez Organizację Narodów Zjednoczonych,
 - 5) miejsce wprowadzenia materiałów wybuchowych do obrotu oraz potwierdzenie ich zgodności z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa stosowanymi przy wprowadzaniu ich do obrotu, jeżeli materiały te będą wprowadzone do obrotu,
 - 6) określenie środka transportu i trasy przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
 - 7) przewidywaną datę wyjazdu z miejsca wysłania i przyjazdu do miejsca przeznaczenia,
 - 8) miejsca przekroczenia granic państw członkowskich Unii Europejskiej.
2. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki nie zamieści informacji, o której mowa w ust. 1, materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego mogą być przemieszczane tylko na podstawie zaświadczenia, z zastrzeżeniem art. 24 ust. 2.

Art. 27.

1. Odbiorca materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i przewożący te materiały są obowiązani przechowywać zaświadczenie przez okres nie krótszy niż okres, na który zostało ono wydane.

2. Przewoźący materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego jest obowiązany posiadać zaświadczenie oraz okazywać je na każde żądanie właściwych organów, przez cały czas przemieszczania tych materiałów.
3. Odbiorca jest obowiązany okazywać kopię zaświadczenia na każde żądanie właściwych organów.
4. W razie przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, organami właściwymi do kontrolowania posiadania zaświadczenia są Policja, Straż Graniczna, Inspekcja Transportu Drogowego, Służba Celna i Inspekcja Celna.
5. Kontrola, o której mowa w ust. 4, nie jest czynnością z zakresu kontroli ruchu granicznego ani kontroli celnej.

Art. 28.

1. Jeżeli przemieszczenie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego będzie następować tranzytem przez terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, przewoźący te materiały jest obowiązany zawiadomić właściwe organy tych państw o zamiarze tego przemieszczenia oraz uzyskać od tych organów wymagane dokumenty.
2. Jeżeli prawo państwa członkowskiego Unii Europejskiej tego wymaga, odbiorca jest obowiązany przekazać informacje, o których mowa w art. 26 ust. 1, organowi właściwemu ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania odbiorcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego albo organowi państwa, przez które będzie następować tranzytem przemieszczenie tych materiałów.

Art. 29.

1. Przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego tranzytem przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga

uzyskania zaświadczenia wydanego przez ministra właściwego do spraw gospodarki.

2. Zaświadczenie, o którym mowa w ust.1, wydaje się na wniosek przewożącego materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego.
3. Przepisy art. 24 ust. 3-5, art. 25-27 i art. 39 stosuje się odpowiednio.

Art. 30.

Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzory zaświadczeń. Rozporządzenie ustali elementy, jakie muszą być zawarte w zaświadczeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw gospodarki, z uwzględnieniem wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 31.

1. Jeżeli przewożący materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego nie posiada zaświadczenia albo przemieszcza materiały wybuchowe innego rodzaju lub w innej ilości, niż określone w zaświadczeniu, materiały te podlegają zatrzymaniu.
2. Zatrzymania materiałów wybuchowych, o którym mowa w ust. 1, mogą dokonać Policja, Straż Graniczna, Inspekcja Transportu Drogowego, Służba Celna lub Inspekcja Celna.
3. Organ, który dokonał zatrzymania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zawiadamia o tym niezwłocznie ministra właściwego do spraw gospodarki oraz właściwego, ze względu na miejsce zatrzymania, konsula państwa, z którego te materiały zostały wysłane.

Art. 32.

1. Przewoźący materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego oraz odbiorca tych materiałów są obowiązani udzielać właściwym organom państwa, z którego, do którego lub przez które są przemieszczane te materiały, na ich żądanie, wszelkich informacji dotyczących przemieszczanych materiałów i ich przemieszczania.
2. Podczas wykonywania czynności z zakresu kontroli celnej materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz w czasie przemieszczania tych materiałów przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej minister właściwy do spraw gospodarki może żądać od przewoźącego oraz odbiorcy tych materiałów udzielenia wszelkich informacji dotyczących tych materiałów i ich przemieszczania.

Art. 33.

1. Osoba zainteresowana przemieszczeniem amunicji jest obowiązana uzyskać zaświadczenie stwierdzające dopuszczalność przemieszczenia tej amunicji, wydane przez organ właściwy ze względu na miejsce, w którym znajduje się amunicja, która ma być przemieszczona.
2. Jeżeli amunicja znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, organem właściwym, o którym mowa w ust. 1, jest minister właściwy do spraw gospodarki.
3. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na pisemny wniosek osoby zainteresowanej przemieszczeniem amunicji. Wniosek powinien zawierać:
 - 1) oznaczenie przedsiębiorcy lub osoby zbywającej, lub przekazującej oraz nabywającej lub otrzymującej amunicję, a także – jeżeli to konieczne – będącej właścicielem amunicji, jak również ich siedziby lub miejsca zamieszkania i adresy,

- 2) wskazanie miejsca przeznaczenia amunicji, do którego ma być ona przemieszczona,
 - 3) określenie rodzaju i ilości amunicji, która ma być przemieszczona,
 - 4) dane umożliwiające identyfikację amunicji, która ma być przemieszczona, oraz informację o kontroli przeprowadzonej zgodnie z umowami międzynarodowymi o wzajemnym uznawaniu znaków kontrolnych broni małokalibrowej,
 - 5) określenie środka transportu, którym amunicja ma być przemieszczana,
 - 6) przewidywaną datę wyjazdu z miejsca wysłania i przyjazdu do miejsca przeznaczenia.
4. Jeżeli przemieszczenie amunicji będzie następować między przedsiębiorcami wykonującymi działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu amunicją, informacje, o których mowa w ust. 3 pkt 5 i 6, nie są wymagane.
 5. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, po sprawdzeniu warunków, w jakich będzie odbywać się przemieszczenie amunicji, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony bezpieczeństwa ludzi, mienia i środowiska.
 6. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać dane określone w ust. 3, z zastrzeżeniem ust. 4.
 7. Przepisów ust. 1-6 nie stosuje się do osób fizycznych posiadających amunicję na podstawie odrębnych przepisów i przemieszczających ją na własny użytek.

Art. 34.

1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu amunicją może wystąpić z wnioskiem zawierającym dane, o których mowa w art. 33 ust. 3 pkt 1, o wydanie zaświadczenia stwierdzającego dopuszczalność przemieszczania amunicji przez okres trzech lat.
2. W przypadku określonym w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki może wydać zaświadczenie, o którym mowa w art. 33 ust. 1, na okres trzech lat. Przepisy art. 33 ust. 3 pkt 1 i ust. 5 stosuje się odpowiednio.
3. Minister właściwy do spraw gospodarki może zawiesić wydane zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2, lub je uchylić, jeżeli przemieszczanie amunicji zagraża bezpieczeństwu ludzi, mienia lub środowiska.

Art. 35.

Do zaświadczeń, o których mowa w art. 33 ust. 5 i art. 34 ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 27 ust. 2.

Art. 36.

1. Minister właściwy do spraw gospodarki sporządza wykaz rodzajów amunicji, której przemieszczanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może następować na podstawie zaświadczenia, o którym mowa w art. 34 ust. 2.
2. Minister właściwy do spraw gospodarki ogłasza, w drodze obwieszczenia, wykaz, o którym mowa w ust. 1, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski B”.
3. Minister właściwy do spraw gospodarki bezpłatnie udostępnia wykaz, o którym mowa w ust. 1:
 - 1) właściwym władzom państw członkowskich Unii Europejskiej,

- 2) przedsiębiorcom, którzy uzyskali zaświadczenia, o których mowa w art. 34 ust. 2.

Art. 37.

Minister właściwy do spraw gospodarki zawiadamia właściwe organy państwa, do którego lub przez które będzie przemieszczana amunicja o tym przemieszczeniu, najpóźniej wraz z przemieszczaną amunicją.

Art. 38.

1. W sprawach nie uregulowanych w art. 24, 25, 33 i 34 do zaświadczeń stosuje się przepisy działu VII Kodeksu postępowania administracyjnego, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Na postanowienie o zawieszeniu lub uchyleniu wydanego zaświadczenia służy zażalenie.

Art. 39.

Minister właściwy do spraw gospodarki organizuje przekazywanie informacji, o których mowa w art. 28, art. 31 ust. 4, art. 32 ust. 1, art. 34 ust. 4 i art. 37.

Art. 40.

1. W przypadku poważnych zagrożeń bezpieczeństwa państwa lub porządku publicznego, minister właściwy do spraw gospodarki może nie wydać zaświadczenia oraz zawiesić lub uchylić wydane zaświadczenie.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki może nakazać zatrzymanie przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jeżeli może to zapobiec ich posiadaniu lub użyciu niezgodnemu z prawem. Przepisy art. 32 ust. 2-4 stosuje się odpowiednio.
3. W przypadku, o którym mowa w ust.1, minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze decyzji, może zakazać przemieszczania materiałów

wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, określając czas trwania tego zakazu oraz rodzaj materiałów nim objętych.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki zawiadamia niezwłocznie Komisję Europejską o podjętych środkach, o których mowa w ust. 1-3.
5. Środki, o których mowa w ust. 1-3, nie mogą stanowić jakiegokolwiek dyskryminacji któregokolwiek wysyłającego lub odbiorcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego ani ich przewożącego, a także ukrytego ograniczenia w obrocie tymi materiałami.

Art. 41.

1. Przedsiębiorcy posiadający pozwolenie na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego są obowiązani opracować i stosować wewnętrzny system kontroli przemieszczania tych materiałów umożliwiający w każdej chwili identyfikację ich położenia i dysponenta.
2. Przedsiębiorcy posiadający pozwolenie na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego są obowiązani prowadzić rejestr przeprowadzonych transakcji dotyczących tych materiałów.
3. Przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 2, są obowiązani przechowywać dokumentację związaną z przeprowadzonymi transakcjami dotyczącymi materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez okres trzech lat, licząc od ostatniego dnia roku kalendarzowego, w którym transakcja została dokonana, nawet jeżeli w międzyczasie zaprzestali wykonywania działalności gospodarczej.
4. Rejestr i dokumentacje, o których mowa w ust. 1-3, przedsiębiorcy są obowiązani udostępniać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, a przedsiębiorcy używający materiały wybuchowe przeznaczone do użytku

cywilnego w związku z działalnością gospodarczą wykonywaną w zakresie, o którym mowa w art. 10 ust. 2, także Prezesowi Wyższego Urzędu Górniczego, na każde żądanie.

Rozdział 5

Procedury oceny zgodności

Art.42.

Uznaje się za zgodne z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienionych w załączniku A, spełniające wymagania Polskich Norm wdrażających normy zharmonizowane.

Art.43.

Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienionych w załączniku A, poddaje się, w zależności od potrzeb, następującym procedurom badania ich zgodności z zasadniczymi wymaganiami:

- 1) badaniu typu EC, wykonywanemu zgodnie z zasadami określonymi w art. 46 - 48, oraz do wyboru producenta:
 - a) badaniu zgodności z typem, wykonywanym na zasadach określonych w art. 49 albo
 - b) procedurze zapewnienia jakości produkcji, prowadzonej zgodnie z zasadami określonymi w art. 50 i 51, zwanej dalej „systemem zapewnienia jakości produkcji”, albo

- c) procedurze zapewnienia jakości wyrobu, prowadzonej na zasadach określonych w art. 54, zwanej dalej „systemem zapewnienia jakości wyrobu”, albo
 - d) sprawdzaniu wyrobu, na zasadach określonych w art. 56, albo też
- 2) sprawdzaniu jednostkowym, wykonanym na zasadach określonych w art.57.

Art.44.

Minister właściwy do spraw gospodarki notyfikuje jednostkę, która będzie dokonywała oceny zgodności, oraz przekazuje informację, w terminie 30 dni od dnia jej notyfikacji, do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Art.45.

1. Jednostka notyfikowana, kierownik jednostki notyfikowanej oraz jej pracownicy odpowiedzialni za przeprowadzanie procedur oceny zgodności materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z zasadniczymi wymaganiami nie mogą być konstruktorami, producentami, dostawcami lub instalatorami materiałów, które są przez nich kontrolowane, ani upoważnionym przedstawicielem jakiegokolwiek z wymienionych grup.
2. Kierownik jednostki notyfikowanej oraz jej pracownicy nie mogą zajmować się osobiście ani jako upoważnieni przedstawiciele, projektem, budową, marketingiem lub obsługą materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Nie ogranicza to możliwości wymiany informacji technicznej między wytwarzającymi te materiały a pracownikami jednostki notyfikowanej.
3. Pracownicy jednostki notyfikowanej przeprowadzają próby sprawdzające materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego zgodnie z

zawodową uczciwością i techniczną wiedzą. Pracownicy nie powinni ulegać żadnym formom nacisku i zachętom, zwłaszcza finansowym, ze strony osób lub grup osób zainteresowanych wynikami badań.

4. Jednostka notyfikowana powinna dysponować pracownikami o odpowiednich kwalifikacjach oraz posiadać środki do realizacji zadań administracyjnych i technicznych związanych z procedurami oceny zgodności. Jednostka ta powinna mieć również dostęp do sprzętu wymaganego do przeprowadzenia specjalnych prób sprawdzających.
5. Pracownicy jednostki notyfikowanej odpowiedzialni za kontrolę powinni:
 - 1) odbyć szkolenie techniczne i zawodowe,
 - 2) posiadać dostateczną wiedzę w zakresie wykonywanych prób oraz odpowiednie doświadczenie w ich wykonywaniu,
 - 3) posiadać odpowiednie kompetencje do opracowywania świadectw, protokołów oraz sprawozdań wymaganych do zalegalizowania wykonywanych prób.
6. Pracownicy jednostki notyfikowanej sporządzający sprawozdania z wykonywanych prób powinni być bezstronni. Wynagrodzenie tych pracowników nie może być uzależnione od ilości wykonywanych prób oraz od ich wyników.
7. Pracownicy jednostki notyfikowanej są obowiązani do zachowania tajemnicy zawodowej w stosunku do wszystkich informacji uzyskanych w związku z wykonywanymi zadaniami.
8. Przepisu ust.7 nie stosuje się, jeżeli o udzielenie informacji wystąpi organ administracji rządowej, prokurator lub sąd.

Art.46.

1. Badanie typu EC jest procedurą, przez którą jednostka notyfikowana upewnia się i stwierdza, że egzemplarz - wzór reprezentujący daną produkcję materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego spełnia zasadnicze wymagania określone w ustawie.
2. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel składa wniosek o przeprowadzenie badania typu EC, w wybranej jednostce notyfikowanej.
3. Wniosek, o którym mowa w ust.2, powinien zawierać nazwę i adres producenta; jeżeli wniosek jest składany przez jego upoważnionego przedstawiciela, dodatkowo imię i nazwisko oraz adres przedstawiciela.
4. Do wniosku, o którym mowa w ust.2, należy załączyć:
 - 1) pisemne oświadczenie, że taki sam wniosek nie został złożony w innej jednostce notyfikowanej,
 - 2) dokumentację techniczną, o której mowa w ust.6.
5. Producent jest obowiązany udostępnić jednostce notyfikowanej egzemplarz wyrobu reprezentujący daną produkcję, zwany dalej "typem". Jednostka notyfikowana może zażądać kolejnych egzemplarzy, jeżeli są one niezbędne do przeprowadzenia tych badań.
6. Dokumentacja techniczna, w zakresie koniecznym do dokonania oceny zgodności wyrobu z wymaganiami określonymi w ustawie, zawiera projekt, opis wykonania oraz funkcjonowania wyrobu, a także:
 - 1) ogólny opis typu,
 - 2) projekt koncepcyjny oraz rysunki techniczne i schematy części, podzespołów oraz obwodów,
 - 3) opisy i objaśnienia niezbędne do zrozumienia rysunków i schematów, o których mowa w pkt 2, oraz funkcjonowania wyrobu,

- 4) wykaz Polskich Norm, o których mowa w art. 42, stosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań zastosowanych celem spełnienia wymogów ustawy, jeżeli normy te nie zostały zastosowane,
- 5) wyniki dokonanych obliczeń konstrukcyjnych i przeprowadzonych badań, a także sprawozdania z badań i testów.

Art.47.

1. Podczas badania typu EC, jednostka notyfikowana jest obowiązana:
 - 1) sprawdzić dokumentację techniczną oraz zweryfikować, czy typ został wyprodukowany zgodnie z tą dokumentacją i rozpoznać elementy, które zostały zaprojektowane zgodnie z odpowiednimi normami, o których mowa w art. 42, jak również te komponenty, które zostały zaprojektowane bez stosowania odpowiednich norm,
 - 2) wykonać lub zlecić wykonanie odpowiednich badań i testów, aby stwierdzić, czy rozwiązania przyjęte przez producenta spełniają zasadnicze wymagania określone w ustawie, jeżeli normy, o których mowa w art. 42, nie zostały zastosowane,
 - 3) wykonać lub zlecić wykonanie odpowiednich badań i testów, w celu stwierdzenia, czy odpowiednie normy zostały zastosowane prawidłowo, jeżeli producent zadeklarował ich stosowanie,
 - 4) uzgodnić z wnioskodawcą miejsce przeprowadzenia koniecznych badań i testów.
2. Jeżeli typ spełnia wymagania określone w ustawie, jednostka notyfikowana wydaje wnioskodawcy świadectwo badania typu EC.
3. Świadectwo badania typu EC powinno zawierać nazwę i adres producenta, wyniki badań i informacje konieczne do identyfikacji zatwierdzonego typu. Kopie dokumentacji technicznej pozostawia się w jednostce notyfikowanej.

4. Jednostka notyfikowana odmawiając wydania świadectwa badania typu EC jest obowiązana przedstawić szczegółowe uzasadnienie tej odmowy.
5. Producent informuje jednostkę notyfikowaną o wszelkich zmianach zatwierdzonego wyrobu, jeżeli takie zmiany mogą mieć wpływ na jego zgodność z zasadniczymi wymaganiami lub zalecanymi warunkami stosowania tego wyrobu.
6. Wszelkie zmiany dokonywane w zatwierdzonym wyrobie wymagają dodatkowego ich zatwierdzenia przez jednostkę notyfikowaną. Dodatkowe zatwierdzenie jest wydawane w formie załącznika do pierwszego świadectwa badania typu EC.

Art.48.

1. Jednostka notyfikowana przekazuje innym jednostkom notyfikowanym informacje dotyczące wydanych i wycofanych świadectw badania typu EC oraz załączników do nich.
2. Jednostka notyfikowana wycofuje świadectwo badania typu EC, jeżeli materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z typem opisanym w tym świadectwie oraz wymaganiami ustawy.
3. Jednostki notyfikowane, które nie przeprowadziły badań, o których mowa w art.43 pkt 1, mogą otrzymywać kopie świadectw tych badań oraz załączników do nich.
4. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel przechowuje kopie świadectw badań typu EC oraz dokumentacji technicznej przez okres co najmniej 10 lat od daty produkcji danego wyrobu.
5. W przypadku gdy producent, jego upoważniony przedstawiciel nie mają siedziby na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, obowiązek udostępniania dokumentacji technicznej spoczywa na osobie, która wprowadza dany wyrób do obrotu.

Art.49.

1. Badanie zgodności z typem, o którym mowa w art. 43 pkt 1 lit. a), stanowi tę część procedury, przez którą producent lub jego upoważniony przedstawiciel zapewnia i oświadcza, że dane materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu EC i spełniają wymagania określone w ustawie. Producent umieszcza oznakowanie CE na tym materiale oraz sporządza pisemną deklarację zgodności.
2. Producent jest obowiązany podjąć wszelkie konieczne środki, aby zapewnić, że proces produkcji gwarantuje zgodność wyprodukowanego wyrobu z typem opisanym w świadectwie badania typu EC oraz z zasadniczymi wymaganiami określonymi w ustawie.
3. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel przechowuje kopię deklaracji zgodności przez okres co najmniej 10 lat od daty produkcji ostatniego wyrobu.
4. Przepis art.47 ust.4 stosuje się odpowiednio.
5. Jednostka notyfikowana wybrana przez producenta prowadzi lub zleca przeprowadzenie badań, o których mowa w ust.1, w określonych odstępach czasu. Odpowiednia próbka gotowych wyrobów pobrana na miejscu przez pracownika jednostki notyfikowanej jest poddawana badaniom i próbom określonym w odpowiedniej normie lub normach, o których mowa w art.42, albo w odrębnych przepisach. Jeżeli jedna lub więcej badanych próbek wyrobów nie spełnia wymagań, jednostka notyfikowana podejmuje odpowiednie działania.
6. W procesie produkcji, producent zamieszcza na wyrobie symbol identyfikacyjny jednostki notyfikowanej na jej odpowiedzialność.

Art.50.

1. System zapewnienia jakości produkcji jest procedurą, przez którą producent, który spełnia wymagania określone w ust.2, zapewnia i oświadcza, że określone materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu EC i spełniają wymagania ustawy.
2. Producent zamieszcza oznakowanie CE na każdym materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego oraz sporządza pisemną deklarację zgodności. Obok oznakowania CE zamieszcza się symbol identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za kontrolę, o której mowa w art.53 ust.2.
3. Producent jest obowiązany stosować zatwierdzony system zapewnienia jakości produkcji, kontroli produktu finalnego i badań, o którym mowa w ust. 4-7 oraz w art. 53 i 54, poddawać się kontroli jednostki notyfikowanej, o której mowa w art.53 ust.2.
4. Producent składa do wybranej przez siebie jednostki notyfikowanej wnioski o przeprowadzenie oceny systemu jakości dla określonych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.
5. Wniosek, o którym mowa w ust.4, powinien zawierać informacje odnoszące się do danego rodzaju materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.
6. Do wniosku, o którym mowa w ust.4, należy załączyć:
 - 1) dokumentację systemu zapewnienia jakości,
 - 2) dokumentację techniczną dotyczącą zatwierdzonego typu oraz kopię świadectwa badania typu EC.
7. System zapewnienia jakości produkcji zapewnia zgodność materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z typem opisanym w świadectwie badania typu EC oraz z wymaganiami określonymi w ustawie.

Producent uwzględnione zasadnicze wymagania dokumentuje w systematyczny i uporządkowany sposób, w postaci pisemnych instrukcji.

8. Dokumentacja, o której mowa w ust.7, zawiera opis:
 - 1) celów zapewnienia jakości, struktury organizacyjnej, obowiązków kierownictwa w odniesieniu do jakości produkcji materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
 - 2) technologii procesu produkcji, kontroli i zapewnienia jakości, procesów i systematycznych działań, które będą przeprowadzane,
 - 3) badań i testów, które będą prowadzone przed, w czasie i po procesie produkcji, a także częstotliwość ich przeprowadzania,
 - 4) sposobów dokumentowania kontroli jakości, takich jak: sprawozdania z kontroli, wyniki badań i wzorcowania, raporty dotyczące kwalifikacji zatrudnionych pracowników,
 - 5) środków monitorowania, w celu osiągnięcia żądanej jakości materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, oraz skuteczności działania systemu kontroli jakości.

Art.51.

1. Jednostka notyfikowana ocenia system zapewnienia jakości produkcji celem określenia, czy spełnia on wymagania, o których mowa w art.50 ust.7. Uznaje się, że systemy kontroli jakości, do których zostały zastosowane odpowiednie normy zharmonizowane, są zgodne z tymi wymaganiami.
2. Zespół audytorów, w skład którego wchodzi przynajmniej jedna osoba z doświadczeniem w zakresie oceny technologii danego wyrobu, dokonuje oceny systemu zapewnienia jakości produkcji w zakładzie producenta.

3. Zespół, o którym mowa w ust.2, zawiadamia producenta o wyniku przeprowadzonego audytu i podjętej decyzji. Zawiadomienie powinno zawierać także wnioski z badań i należycie uzasadnioną decyzję dotyczącą oceny systemu zapewnienia jakości produkcji.

Art.52.

1. Do obowiązków producenta należy:
 - 1) wypełnianie zobowiązań wynikających z zatwierdzonego systemu zapewnienia jakości produkcji,
 - 2) dbanie o skuteczne jego funkcjonowanie,
 - 3) informowanie jednostki notyfikowanej, która zatwierdziła system zapewnienia jakości produkcji, o wszelkich proponowanych zmianach tego systemu.
2. Jednostka notyfikowana ocenia proponowane zmiany systemu zapewnienia jakości produkcji oraz decyduje, czy zmieniony system odpowiada wymaganiom, o których mowa w art.50 ust.7 i 8, lub czy jest wymagana jego ponowna ocena.
3. Jednostka notyfikowana zawiadamia producenta o wynikach oceny, o której mowa w ust.2. Zawiadomienie powinno zawierać wnioski z badań i należycie uzasadnioną decyzję dotyczącą oceny systemu zapewnienia jakości produkcji.

Art.53.

1. Jednostka notyfikowana sprawuje nadzór nad systemem zapewnienia jakości produkcji w celu upewnienia się, że producent należycie wypełnia zobowiązania wynikające z zatwierdzonego systemu.

2. Nadzór, o którym mowa w ust.1, jest realizowany w następujący sposób:
 - 1) producent umożliwia dostęp jednostce notyfikowanej w celach kontrolnych do pomieszczeń produkcyjnych, kontrolnych, badawczych i magazynowych oraz przekazuje jej potrzebne informacje, a w szczególności:
 - a) dokumentację systemu kontroli jakości,
 - b) zapisy kontroli jakości - sprawozdania z kontroli oraz wyniki badań i wzorcowania, raporty dotyczące kwalifikacji zatrudnionych pracowników,
 - 2) jednostka notyfikowana przeprowadza okresowe audyty aby upewnić się, że producent utrzymuje i stosuje system zapewnienia jakości produkcji oraz udostępnia producentowi sprawozdania z tych audytów,
 - 3) jednostka notyfikowana dodatkowo może przeprowadzać u producenta niezapowiedziane kontrole.
3. Podczas kontroli, o których mowa w ust.2 pkt 3, jednostka notyfikowana może przeprowadzać badania lub zlecić ich przeprowadzenie, w celu zweryfikowania, czy system zapewnienia jakości produkcji funkcjonuje prawidłowo.
4. Jednostka notyfikowana przekazuje producentowi sprawozdanie z kontroli, o której mowa w ust.2, oraz z przeprowadzonych badań.
5. Producent przechowuje do wglądu organów administracji rządowej, prokuratora lub sądu, przez okres co najmniej 10 lat od daty produkcji ostatniego wyrobu:
 - 1) dokumentację załączoną do wniosku, o którym mowa w art.50 ust.4,
 - 2) dokumentację dotyczącą zmian, o których mowa w art.52 ust.2,

- 3) decyzje i sprawozdania z przeprowadzonych audytów i kontroli, o której mowa w ust.2 pkt 3 oraz w ust.3, opracowane przez jednostkę notyfikowaną.
6. Jednostka notyfikowana przekazuje innym jednostkom notyfikowanym informacje dotyczące wydanych oraz cofniętych zatwierdzeń systemów zapewnienia jakości produkcji.

Art.54.

1. System zapewnienia jakości wyrobu jest procedurą, przez którą producent, który wypełnia zobowiązania, o których mowa w ust.3, zapewnia i oświadcza, że dane materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu EC.
2. Producent zamieszcza oznakowanie CE na każdym materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego oraz sporządza pisemną deklarację zgodności. Obok oznakowania CE zamieszcza się symbol identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za nadzór nad tym systemem.
3. Producent jest obowiązany stosować zatwierdzony system jakości kontroli gotowego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz badań, o których mowa w ust. 4 i 6, a także poddawać się kontroli.
4. Producent składa do wybranej przez siebie jednostki notyfikowanej wnioski o przeprowadzenie oceny systemu jakości kontroli określonych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.
5. Wniosek, o którym mowa w ust.4, powinien zawierać informacje odnoszące się do danego rodzaju materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.
6. Do wniosku, o którym mowa w ust.4, należy załączyć:
 - 1) dokumentację systemu zapewnienia jakości wyrobu,

- 2) dokumentację techniczną należącą do zatwierdzonego typu oraz kopię świadectwa badania typu EC.
7. W ramach systemu zapewnienia jakości wyrobu, materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest poddawany odpowiednim badaniom, określonym w stosownych normach, o których mowa w art. 42, lub innym podobnym testom, celem zweryfikowania jego zgodności z zasadniczymi wymaganiami określonymi w ustawie.

Art.55.

1. Producent dokumentuje, w systematyczny i uporządkowany sposób, uwzględnione przepisy i zasadnicze wymagania w postaci pisemnych instrukcji.
2. Dokumentacja, o której mowa w ust.1, powinna pozwolić na jednoznaczną interpretację procedur zapewnienia jakości, planów i zapisów kontroli jakości oraz zawierać w szczególności opisy:
 - 1) celów kontroli jakości, struktury organizacyjnej, obowiązków kierownictwa w odniesieniu do jakości materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
 - 2) badań i testów, które będą prowadzone po procesie produkcji,
 - 3) środków monitorowania skuteczności działania systemu,
 - 4) przeprowadzonych kontroli jakości - sprawozdań z kontroli oraz wyników badań i kalibrowania, raporty dotyczące kwalifikacji zaangażowanego personelu.
3. Przepis art. 51 stosuje się odpowiednio do oceny systemu jakości kontroli.
4. Przepisy art.52 stosuje się odpowiednio do obowiązków producenta wynikających z zatwierdzonego systemu jakości kontroli.

5. Przepis art.53 stosuje się odpowiednio do nadzoru sprawowanego przez jednostkę notyfikowaną nad systemem jakości kontroli.

Art.56.

1. Sprawdzenie wyrobu, o którym mowa w art. 43 pkt 1 lit. d), jest procedurą, przez którą producent lub jego upoważniony przedstawiciel sprawdza i zaświadcza, że materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego są zgodne z typem opisanym w świadectwie badań typu EC i spełniają odpowiednie wymagania określone w ustawie.
2. Producent jest obowiązany do:
 - 1) zapewnienia wszelkich koniecznych środków w procesie produkcji, aby proces ten zapewniał zgodność materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z typem opisanym w świadectwie badania typu EC oraz z wymaganiami określonymi w ustawie, a także
 - 2) umieszczania oznakowania CE na każdym z tych materiałów i sporządzania deklaracji zgodności.
3. Podczas sprawdzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jednostka notyfikowana przeprowadza odpowiednie badania i testy, w celu potwierdzenia zgodności tych materiałów z wymaganiami określonymi w ustawie, stosując metody, o których mowa w ust. 4. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel jest obowiązany do przechowywania kopii deklaracji zgodności przez okres co najmniej 10 lat od daty produkcji ostatniego wyrobu.
4. Sprawdzanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez ich badanie i testowanie jest procedurą, zgodnie z którą:
 - 1) materiały te poddaje się indywidualnie badaniom oraz testom ustalonym w odpowiednich normach, o których mowa w art. 42, lub

innym testom, celem sprawdzenia ich zgodności z odpowiednim typem i wymaganiami określonymi w ustawie,

- 2) jednostka notyfikowana zamieszcza lub powoduje zamieszczenie swojego symbolu identyfikacyjnego na każdym zatwierdzonym materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego i sporządza pisemny certyfikat zgodności na podstawie przeprowadzonych testów,
- 3) producent lub jego upoważniony przedstawiciel jest obowiązany do udostępnienia, na każde żądanie, certyfikatu zgodności wystawionego przez jednostkę notyfikowaną.

Art.57.

1. Sprawdzanie jednostkowe jest procedurą, przez którą producent sprawdza i zaświadcza, że materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, dla których został wydany certyfikat zgodności, są zgodne z odpowiednimi wymaganiami określonymi w ustawie. Producent umieszcza oznakowanie CE na tym materiale i sporządza deklarację zgodności.
2. Jednostka notyfikowana bada materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego i przeprowadza badania określone w normach, o których mowa w art. 42, lub inne badania, celem potwierdzenia jego zgodności z odpowiednimi wymaganiami określonymi w ustawie.
3. Na podstawie pozytywnych wyników badań, o których mowa w ust.2, jednostka notyfikowana zamieszcza lub powoduje zamieszczenie swojego symbolu identyfikacyjnego na dopuszczonym do obrotu materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego i sporządza deklarację zgodności.
4. Sporządzona przez producenta dokumentacja techniczna powinna umożliwiać dokonanie oceny zgodności materiału wybuchowego

przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami określonymi w ustawie oraz powinna ułatwiać zrozumienie konstrukcji, metod produkcji i sposobu funkcjonowania tego materiału.

5. Dokumentacja, o której mowa w ust.4, powinna zawierać:

- 1) ogólny opis typu,
- 2) projekt koncepcyjny i rysunki techniczne oraz schematy części, podzespołów, obwodów,
- 3) opisy i objaśnienia konieczne do zrozumienia rysunków technicznych, schematów oraz działania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub systemu zabezpieczającego,
- 4) wykaz norm, o których mowa w art. 42, zastosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań przyjętych w celu spełnienia zasadniczych wymagań określonych w ustawie, jeżeli normy nie zostały zastosowane,
- 5) wyniki wykonanych obliczeń konstrukcyjnych, przeprowadzonych badań,
- 6) sprawozdania z badań i testów.

Art.58.

1. Oznakowanie CE powinno być umieszczone na materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w sposób widoczny, czytelny i trwały lub, jeżeli jest to niemożliwe, na przymocowanej do nich tabliczce znamionowej albo, jeżeli metody te nie są możliwe do zastosowania, na opakowaniu. Tabliczka znamionowa powinna być tak zaprojektowana, aby nie było możliwe jej ponowne użycie.
2. Zabrania się umieszczania na materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego napisów, które są podobne do oznakowania CE i

mogą wprowadzać w błąd. Wszelkie inne oznaczenia mogą być umieszczane na tych materiałach pod warunkiem, że nie ograniczą one widoczności i czytelności tego oznakowania.

3. Jeżeli w wyniku czynności kontrolnych, przeprowadzanych na podstawie odrębnych przepisów, zostanie stwierdzone, że oznakowanie CE niewłaściwie umieszczono, producent, jego upoważniony przedstawiciel albo osoba odpowiedzialna za wprowadzenie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego do obrotu są obowiązane do przywrócenia tych materiałów do stanu zgodnego z przepisami ustawy.

Art.59.

1. Jeżeli w wyniku czynności kontrolnych, o których mowa w art.58 ust.3, zostanie stwierdzone, że materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego oznakowany CE i używany zgodnie z przeznaczeniem może narażać na niebezpieczeństwo, minister właściwy do spraw gospodarki może, w drodze decyzji administracyjnej, nakazać wycofanie tych materiałów z obrotu, zakazać wprowadzania ich do obrotu lub ograniczyć ich przemieszczanie, informując niezwłocznie o tym Komisję Europejską wraz z podaniem przyczyny podjętej decyzji, a w szczególności wskazując, czy niezgodność jest spowodowana:
 - 1) niespełnieniem zasadniczych wymagań,
 - 2) niewłaściwym zastosowaniem norm, o których mowa w art.42, lub
 - 3) wadliwością stosowanych norm, o których mowa w art.42.
2. Minister właściwy do spraw gospodarki może, w drodze decyzji administracyjnej, ograniczyć lub zabronić wprowadzania do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub nakazać ich wycofanie z obrotu, jeżeli nie zostaną spełnione wymagania, o których mowa w art.58 ust.3.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli oznakowanie CE jest umieszczone na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego, który nie spełnia zasadniczych wymagań. W takim przypadku, minister właściwy do spraw gospodarki może zastosować sankcje, określone w ustawie z dnia 28 kwietnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz o zmianie niektórych ustaw, w stosunku do osoby, która umieściła oznakowanie na tym materiale wybuchowym.
4. W przypadku, o którym mowa w ust.3, minister właściwy do spraw gospodarki informuje niezwłocznie Komisję Europejską.

Rozdział 6

Przepisy karne

Art.60.

1. Kto posiada lub używa materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego wbrew celom określonym w wymaganym pozwoleniu, podlega karze pozbawienia wolności od roku do 10 lat.
2. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust.1 działa nieumyślnie, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 5 lat.

Art.61.

Kto dokonuje przemieszczenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego albo amunicji bez wymaganego zaświadczenia, podlega karze pozbawienia wolności od roku do 10 lat.

Art.62.

W razie skazania za przestępstwa, o których mowa w art. 60 lub 61, można orzec przepadek materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku

cywilnego, amunicji, a także innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa albo pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy.

Art.63.

1. Kto udaremnia lub utrudnia przeprowadzenie kontroli przez uprawnione organy w zakresie przechowywania, posiadania, używania lub przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, podlega karze grzywny.
2. Orzekanie w sprawach o czyny określone w ust. 1 następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 7

Przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe

Art.64.

Pozwolenia na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego uzyskane na podstawie dotychczasowych przepisów oraz zezwolenia na nabywanie i przechowywanie środków strzałowych wydane na podstawie przepisów prawa geologicznego i górniczego zachowują ważność przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art.65.

W ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górniczne (Dz.U. Nr 27, poz. 96, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 88, poz. 554, Nr 111, poz. 726 i Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 109, poz. 1157 i Nr

120, poz. 1268 oraz 2001 r. Nr 110, poz. 1190, Nr 115, poz. 1229 i Nr 154, poz. 1800) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 6 w pkt 12 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 13 w brzmieniu:

„13) środkami strzałowymi są materiały wybuchowe w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. Nr, poz.).”;

- 2) w art. 78 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe zasady przechowywania i używania środków strzałowych, w zakładach górniczych,
- 2) szczegółowe zasady przechowywania i używania sprzętu strzałowego w zakładach górniczych

- kierując się potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa powszechnego i bezpieczeństwa pracowników zatrudnionych przy przechowywaniu lub używaniu środków strzałowych i sprzętu strzałowego w poszczególnych rodzajach zakładów górniczych oraz przy wykonywaniu robót górniczych.”;

- 3) w art. 109:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organy nadzoru górniczego wydają, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) zezwolenia na oddanie do ruchu w zakładzie górniczym obiektów, maszyn i urządzeń, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 78 ust. 1,
 - 2) pozwolenia na używanie środków strzałowych w zakładach górniczych,
 - 3) zezwolenia na przechowywanie i używanie sprzętu strzałowego w zakładach górniczych.”,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Organy właściwe w sprawach wydawania pozwoleń na nabywanie i przechowywanie środków strzałowych w zakładach górniczych określają przepisy ustawy z dnia o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. Nr poz.).”,
- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Przepisy ust. 1-2a stosuje się odpowiednio do:
- 1) bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych,
 - 2) wykonywania robót geologicznych.”.

Art.66.

Tracą moc art.19 i art.24-26, a także art. 27, 28 i 32 – 35 w części dotyczącej materiałów wybuchowych ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz.U. Nr 6, poz. 43, z 1983 r. Nr 6, poz.35, z 1988 r. Nr 41, poz.324, z 1989 r. Nr 35, poz.192, z 1997 r. Nr 6, poz.31, Nr 88, poz.554 i Nr 114, poz.740, z 1999 r. Nr 53, poz.549 oraz z 2001 r. Nr 67, poz. 679).

Art. 67.

1. Przepisy ustawy dotyczące oznakowania CE i posługiwania się tym oznakowaniem stosuje się od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, chyba że wcześniej stosowna umowa międzynarodowa zezwoli na umieszczanie oznakowania CE na wyrobach produkowanych przez polskich przedsiębiorców.
2. Przepis ust. 1 nie uchybia możliwości umieszczania na wyrobach i posługiwania się oznakowaniem CE na podstawie prawa państw obcych.

Art. 68

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z tym że przepisy:

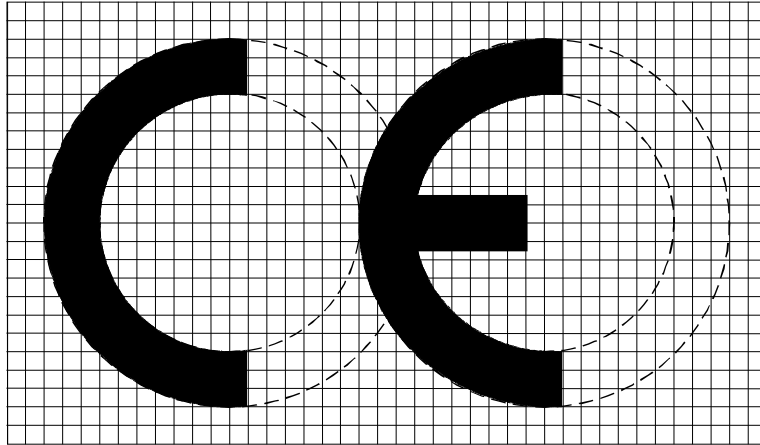
- 1) rozdziału 3 i 5 stosuje się od dnia 1 stycznia 2003 r.,
- 2) rozdziału 4, stosuje się od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Załącznik do ustawy

Wzór

Oznakowania CE

Oznakowanie CE składa się z liter o poniższych kształtach:

Jeżeli oznakowanie CE jest zmniejszane lub powiększane, należy zachować proporcje podane na rysunku.

Różne elementy oznakowania CE powinny z zasady mieć tę samą wysokość, która nie powinna być mniejsza niż 5 mm.

UZASADNIENIE

Obowiązująca od 37 lat ustawa o broni, amunicji i materiałach wybuchowych uległa całkowitej dezaktualizacji i nie odpowiada istniejącym uwarunkowaniom społecznym i gospodarczym w kraju.

Procesy dokonujących się przemian gospodarczych, wraz z szybko narastającym zagrożeniem bezpieczeństwa i porządku publicznego stwarzają konieczność pilnego stworzenia spójnej konstrukcji prawnej regulującej dostęp do materiałów wybuchowych, określającej zasady ich produkcji, utylizacji, magazynowania, obrotu i używania. Z drugiej strony, przewidywane wejście Polski do Unii Europejskiej stwarza konieczność dostosowania polskiego prawa do prawa Unii w zakresie wprowadzania do obrotu materiałów wybuchowych.

Stosownie do przyjętych założeń, uznano za celowe objęcie ustawą szerokiej grupy substancji o właściwościach wybuchowych, które wprawdzie nie są klasyfikowane jako materiały wybuchowe, jednak z uwagi na skalę produkcji i stosowania oraz swoje właściwości mogą być źródłem dużych zagrożeń dla bezpieczeństwa publicznego oraz celem lub środkiem dla groźnych zamachów terrorystycznych, szczególnie w procesie wytwarzania.

Kierując się przyjętymi założeniami, w projekcie ustawy ujęto uniwersalną definicję materiałów wybuchowych, wzorowaną na definicji przyjętej przez ONZ w zaleceniach do transportu materiałów niebezpiecznych oraz Umowie Europejskiej ADR.

Zastosowanie ujętych w projekcie definicji powoduje potraktowanie materiałów i wyrobów pirotechnicznych jako jednej z odmian materiałów wybuchowych, co spełnia postulaty Rzecznika Praw Obywatelskich, zainteresowanych instytucji i odpowiada oczekiwaniom społeczeństwa.

Projekt ustawy przewiduje uporządkowanie zasad dostępu do materiałów wybuchowych i substancji o właściwościach wybuchowych przez wprowadzenie uzyskania pozwolenia na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych.

Wydanie pozwolenia będzie obwarowane spełnieniem przez ubiegających się szeregu wymagań.

Szczegółowe wymagania w powyższym zakresie zostaną określone w rozporządzeniach wykonawczych do ustawy, a wydawanych przez:

- 1) ministra właściwego do spraw gospodarki - w zakresie przebiegu szkolenia osób, instytucji upoważnionych do prowadzenia szkoleń itd.,
- 2) ministra właściwego do spraw zdrowia - w zakresie badań lekarskich i psychologicznych osób.

Ubiegająca się o pozwolenie osoba lub jednostka naukowa będzie musiała udowodnić, że będzie w stanie spełnić określone przepisami BHP wymagania dotyczące warunków techniczno-budowlanych i lokalizacyjnych obiektów produkcyjnych, magazynowych i innych, przy czym prace z materiałami wybuchowymi i substancjami o właściwościach wybuchowych będą prowadzone w bezpieczny sposób, z wykorzystaniem bezpiecznych technologii, instalacji, aparatury.

Prowadzone prace nad ustawą wykazały szereg zagrożeń związanych z powszechnie występującymi zjawiskami, takimi jak: wprowadzanie do obrotu wyrobów i materiałów o nierozpoznanych właściwościach, pomijanie oficjalnej procedury klasyfikacji niebezpiecznych materiałów w transporcie, brakiem kwalifikacji zawodowych pracowników nadzoru itp. Zjawiska te były przyczyną licznych ofiar śmiertelnych oraz strat materialnych.

Projekt wyłącza z obowiązku posiadania pozwolenia na nabywanie i przechowywanie wyrobów pirotechniki widowiskowej oznaczonej kodem klasyfikacyjnym 1.4 G i 1.4 S oraz wyrobów pirotechniki widowiskowej stosowanych w motoryzacji, rolnictwie, leśnictwie i kolejnictwie.

Stosownie do wcześniejszych założeń, projekt ustawy zawiera wymagania dla materiałów wybuchowych wprowadzonych do obrotu, a przeznaczonych do użytku cywilnego.

Przewidziana w projekcie ustawy procedura kontroli przemieszczania materiałów wybuchowych pod względem bezpieczeństwa funkcjonuje w Polsce już od dłuższego czasu, zgodnie z obowiązującymi przepisami BHP, gwarantując wcześniejsze rozpoznanie zagrożeń.

Dotychczasowe doświadczenia związane z prowadzeniem badań i opracowywaniem kart ocen materiałów wybuchowych pod względem bezpieczeństwa przez Instytut Przemysłu Organicznego w Warszawie, w oparciu o obowiązujące przepisy BHP przy produkcji materiałów wybuchowych, wykazują stale rosnącą przydatność tych ocen dla zainteresowanych zakładów. Wszystkie mające miejsce w ostatnich 8 latach katastrofy w przemyśle materiałów wybuchowych i wytwórniach pirotechniki były związane z materiałami wybuchowymi nie poddanymi takiej ocenie.

Faktem jest również, że jedną z najważniejszych przyczyn wypadków przy produkcji i stosowaniu wyrobów pirotechnicznych był brak wiedzy o rodzajach i skali zagrożeń związanych z właściwościami tych wyrobów.

Ujęte w projekcie ustawy przepisy zostały przejęte z Dyrektywy Rady 93/15 EEC w sprawie ujednoczenia postanowień dotyczących wprowadzania na rynek oraz kontroli materiałów wybuchowych przewidzianych do użytku cywilnego. Nie ulega wątpliwości, że logika tych zapisów powinna obowiązywać w stosunku do wszystkich odmian materiałów wybuchowych i substancji o właściwościach wybuchowych.

W projekcie ustawy ujęto również procedury oceny zgodności dla materiałów wybuchowych.

Uwzględniając europejskie regulacje prawne, w projekcie przyjęto zasadę, że do obrotu mogą być wprowadzane wyłącznie te materiały, które poddano ocenie pod względem bezpieczeństwa, a które zostały ujęte w wykazie materiałów wybuchowych i substancji o właściwościach wybuchowych.

Proponowane w projekcie ustawy zapisy są w zasadzie zgodne z postanowieniami Dyrektywy albowiem karta oceny materiału wybuchowego pod względem bezpieczeństwa, w przypadku materiałów wybuchowych wymienionych w Dyrektywie 93/15/EEC, będzie zawierać informacje świadczące o zgodności właściwości materiału wybuchowego z wymaganiami i specyfikacjami technicznymi, niezbędnymi do uzyskania znaku zgodności wymaganego w Unii Europejskiej.

Szczególnie ważnym zagadnieniem, z punktu widzenia bezpieczeństwa publicznego, jest problematyka przechowywania materiałów wybuchowych.

Należy podkreślić, że skala potencjalnych zagrożeń przy magazynowaniu materiałów wybuchowych, szczególnie w świetle wzrostu zagrożenia aktami terrorystycznymi, wzrasta.

Aktualnie materiały wybuchowe znajdują zastosowanie, oprócz dziedzin tradycyjnych (górnictwo, resorty siłowe), również w budownictwie, hutnictwie, leśnictwie, rolnictwie, motoryzacji itp. Pewne materiały wybuchowe (wyroby pirotechniczne) są dostępne w handlu detalicznym (pirotechnika widowiskowa) lub stosowane w profesjonalnych pokazach pirotechnicznych, w rolnictwie, ratownictwie, motoryzacji itp.

Egzekwowanie wymogów ujętych w projekcie ustawy będzie wymagać określonych działań kontrolnych (rozdział 4).

Doświadczenia związane z katastrofami i wypadkami związanymi z produkcją lub stosowaniem wyrobów pirotechnicznych wskazują, że konieczne będzie zapewnienie skutecznej kontroli zarówno formalnej, jak i merytorycznej.

Projekt ustawy zmierza do podniesienia dyscypliny w zakresie dysponowania materiałami wybuchowymi, mając na celu poprawę bezpieczeństwa publicznego.

Przepisy prawa karnego w zasadzie przewidują odpowiedzialność za popełnienia czynów przestępczych przeciwko ustawie.

Przedstawiona wersja projektu ustawy nie spowoduje wzrostu obciążenia budżetu Państwa.

Można natomiast oczekiwać, jako wyniku zmniejszenia się liczby wypadków i katastrof, zmniejszenia wydatków na leczenie ofiar wypadków, odszkodowania itp.

**UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU
PTOJEKTU USTAWY O MATERIAŁACH WYBUCHOWYCH
PRZEZNACZONYCH DO UŻYTKU CYWILNEGO**

Celem projektowanej ustawy jest dostosowanie prawa polskiego w obszarze negocjacyjnym „Swobodny Przepływ Towarów” pkt 3 „Chemikalia”, do prawa Unii Europejskiej. Konieczność implementacji prawa UE do polskiego systemu prawnego powoduje, że niezbędne staje się przyjęcie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, regulującej kwestie związane z wprowadzaniem na rynek i kontrolą materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Opracowanie i uchwalenie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego jest częścią priorytetu 1.1. -Narodowego Programu Przygotowania do Członkostwa - : „Dostosowanie prawa polskiego w zakresie dyrektyw nowego podejścia”.

Kwestie związane z wprowadzaniem na rynek i kontrolą przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, uregulowane są w prawie Unii Europejskiej Dyrektywą Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 roku dotycząca ujednolicenia przepisów z dziedziny wprowadzania na rynek i kontroli materiałów wybuchowych przewidzianych do użytku cywilnego.

Powyższa Dyrektywa, należy do tzw. dyrektyw nowego podejścia. Ramy prawne dla wdrożenia do polskiego ustawodawstwa ww. dyrektyw ustanowiła ustawa o systemie zgodności, akredytacji oraz o zmianie niektórych ustaw, która pozwala na stopniowe dostosowanie funkcjonującego w Rzeczypospolitej Polskiej systemu badań i certyfikacji do systemu Unii Europejskiej, opartego na kilkunastu dyrektywach nowego podejścia, do których należy m. in. Dyrektywa 93/15/EWG. W systemie unijnym poszczególne dyrektywy określają tzw. wymagania zasadnicze dla określonych grup wyrobów, bez ścisłego ustalenia jakie to wyroby. Ponadto, w zależności od stopnia zagrożenia jakie stwarza dana grupa wyrobów, dyrektywy te określają procedury postępowania wobec takich wyrobów.

Podstawowym założeniem Dyrektywy 93/15/EWG jest wprowadzenie jednolitych zasad umożliwiających wprowadzanie na rynek materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz zasad kontroli nad przemieszczaniem tych materiałów. Dyrektywa 93/15/EWG ma zastosowanie do materiałów wybuchowych, w rozumieniu zaleceń Organizacji Narodów Zjednoczonych, dotyczących transportu towarów niebezpiecznych oraz należących do klasy I określonej w tych zaleceniach. Nie ma ona zastosowania do:

materiałów wybuchowych (łącznie z amunicją), przeznaczonych do wykorzystania przez siły zbrojne lub policję oraz do artykułów pirotechnicznych i amunicji, z wyjątkiem przepisów dotyczących kontroli przemieszczania amunicji. Dla celów Dyrektywy wprowadzone zostały definicje, m. in. takie jak: „bezpieczeństwo”, „zabezpieczenie”, „dealer”, „przemieszczanie” czy „wprowadzanie na rynek”. Zgodnie z wymaganiami Dyrektywy, na rynek mogą być wprowadzane tylko takie materiały wybuchowe, które noszą oznakowanie CE, spełniają zasadnicze wymagania i których zgodność została oceniona na podstawie procedur określonych w załączniku nr II do Dyrektywy. Oceny zgodności według tych procedur mają dokonywać organy notyfikowane przez państwa członkowskie, spełniające minimalne wymagania, które stanowią załącznik nr III do Dyrektywy. Odnośnie wymagań Dyrektywy związanych z nadzorem nad przemieszczaniem materiałów wybuchowych na obszarze Unii Europejskiej, na właściwym organie odbiorcy materiału wybuchowego ciąży obowiązek wystawienia tzw. zezwolenia na przemieszczenie, po sprawdzeniu czy odbiorca jest oficjalnie upoważniony do nabywania materiałów wybuchowych i czy posiada konieczne do tego koncesje lub upoważnienia. Także w przypadku transferu przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, niezbędne jest uzyskanie zgody tego państwa na przemieszczenie. Na państwa członkowskie nałożony został obowiązek prowadzenia rejestru, dotyczącego przedsiębiorstw z branży materiałów wybuchowych, posiadających stosowne licencje i zezwolenia. Przedsiębiorstwa te obowiązane są prowadzić odpowiedni rejestr przeprowadzanych przez nie transakcji, który w każdym czasie, umożliwi identyfikację posiadacza materiałów wybuchowych. Państwa członkowskie mają także obowiązek ustanowienia stosownych sankcji za naruszenie przepisów przyjętych w związku z wdrożeniem Dyrektywy.

W celu wdrożenia powyższych zasad do systemu prawa polskiego, konieczne było przygotowanie projektu o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Projekt ustawy określa zasadnicze wymagania dla wprowadzanych do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zaliczonych do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, procedury oceny zgodności, zasady kontroli nad przemieszczaniem materiałów wybuchowych, kryteria jakim powinny odpowiadać jednostki notyfikowane do oceny zgodności materiałów wybuchowych. Taki zakres regulacji odpowiada zakresowi działania Dyrektywy 93/15/EWG. Projekt ustawy reguluje ponadto w rozdziale 2, wydawanie pozwoleń na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych, a w rozdziale 1 wprowadza nie przewidzianą przepisami dyrektywy, klasyfikację materiałów wybuchowych. [Z zakresu stosowania ustawy zostało wyłączone przechowywanie i używanie materiałów](#)

wybuchowych w zakładach górniczych, w zakresie uregulowanym przepisami prawa geologicznego i górnictwa. Przepisy rozdziału 2 projektu nie stanowią implementacji postanowień Dyrektywy.

Projekt ustawy, ustanawia szereg definicji, z których część stanowi transpozycję definicji Dyrektywy. Są to definicje dotyczące wprowadzania na rynek, materiałów wybuchowych, zabezpieczenia, przemieszczania i bezpieczeństwa. Pozostałe definicje takich pojęć jak np. „materiały pirotechniczne”, „amunicja”, „klasy materiałów niebezpiecznych”, wprowadzono ze względu na potrzebę kompleksowego uregulowania materii objętej projektem ustawy. Zgodnie z wymaganiami dyrektywy, przepisy ustawy nie znajdują zastosowania do materiałów wybuchowych nabywanych oraz przechowywanych przez Siły Zbrojne RP, UOP, policję, Służbę Więzienną, armie państw obcych przebywających na terytorium RP, oraz do zasadniczych wymagań dla amunicji oraz wyrobów pirotechnicznych, procedur oceny zgodności i oznaczania znakiem zgodności amunicji i materiałów pirotechnicznych, a także kontroli przemieszczania wyrobów pirotechnicznych. Projekt ustawy, zgodnie z wymaganiami dyrektywy, określa zasadnicze wymagania, które muszą spełnić materiały wybuchowe, aby mogły zostać wprowadzone do obrotu (rozdział 3), wprowadza obowiązek oznakowania materiałów wybuchowych znakiem zgodności CE oraz określa procedury oceny zgodności (rozdział 5), którym muszą zostać poddane materiały wybuchowe. Projekt zgodnie z postanowieniami dyrektywy określa też kryteria, jakim powinna odpowiadać jednostka notyfikowana, która będzie dokonywać oceny zgodności materiałów wybuchowych.

Projekt ustawy wprowadza przepisy regulujące kontrolę nad przemieszczaniem materiałów wybuchowych (rozdział 4). Odpowiadają one stosownym postanowieniom Dyrektywy. Zgodnie z nimi, w celu zgodnego z prawem przemieszczania materiałów wybuchowych, konieczne jest uzyskanie przez odbiorcę materiałów wybuchowych odpowiedniego zaświadczenia. Zaświadczenie to wydaje organ właściwy dla miejsca siedziby lub zamieszkania odbiorcy, po sprawdzeniu czy odbiorca posiada pozwolenie na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych. Minister właściwy do spraw gospodarki jako właściwy organ może też wydać zaświadczenie na czas określony, w przypadku gdy nie sprzeciwiają się temu względy ochrony bezpieczeństwa ludzi, mienia, lub środowiska. Wówczas wydawane zaświadczenie nie zawiera szczegółowych informacji o których mowa w art. 27 ust 1 projektu ustawy. Przewożący materiały wybuchowe musi powiadomić właściwe organy tranzytowego państwa lub państw członkowskich o zamiarze przemieszczenia materiałów wybuchowych przez terytorium tego państwa lub tych państw oraz uzyskać od

tych organów wymagane dokumenty. Odbiorca i przewoźcy materiały wybuchowe obowiązani są zgodnie z dyrektywą do przechowywania zaświadczenia przez okres nie krótszy niż okres na który zostało ono wydane. Odbiorca jest obowiązany do okazywania kopii zaświadczenia na żądanie właściwych organów, natomiast przewoźcy obowiązany jest posiadać zaświadczenie i okazywać je na każde żądanie właściwych władz, przez cały czas przemieszczania tych materiałów.

Projekt ustawy zawiera także postanowienia dotyczące kontroli nad przemieszczaniem amunicji, co jest zgodne z wymaganiami Dyrektywy. Zgodnie z nimi osoba zainteresowana przemieszczaniem amunicji obowiązana jest uzyskać zaświadczenie stwierdzające dopuszczalność przemieszczania tej amunicji. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu amunicją może otrzymać zaświadczenie stwierdzające dopuszczalność przemieszczania amunicji przez okres 3 lat. Przewoźcy amunicję obowiązany jest posiadać zaświadczenie i okazywać je na każde żądanie właściwych władz, przez cały czas przemieszczania tej amunicji. Minister właściwy do spraw gospodarki sporządza i udostępnia właściwym władzom państw członkowskich i przedsiębiorcom, wykaz rodzajów amunicji, której przemieszczanie na terenie Rzeczypospolitej Polskiej może odbywać się na podstawie zaświadczenia wydanego na okres 3 lat. Projekt wprowadza też przepisy regulujące przemieszczanie materiałów wybuchowych przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jako państwa tranzytowego. Projekt ustawy nakłada na przedsiębiorców obowiązek prowadzenia rejestru przeprowadzanych transakcji, umożliwiającego identyfikację każdorazowego posiadacza materiałów wybuchowych. Projekt zgodnie z postanowieniami dyrektywy wprowadza też stosowe sankcje za naruszenie postanowień ustawy.

Projektowany termin wejścia w życie ustawy przypada na 30 dzień od dnia ogłoszenia ustawy z wyjątkiem przepisów rozdziałów 3 i 5, które dotyczą zasadniczych wymagań oraz procedur oceny zgodności i wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003r. Natomiast przepisy rozdziału 4 dotyczące kontroli nad przemieszczaniem materiałów wybuchowych wejdą w życie z chwilą przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej. Terminy wejścia w życie rozdziałów 3 i 5 wynikają z faktu, iż wdrożenie kwestii dotyczących systemu oceny zgodności regulowanych dyrektywami nowego podejścia (do których zalicza się także dyrektywa 93/15/EWG) jest sprawą szczególnej wagi w procesie dostosowawczym, obejmującym obszar negocjacyjny swobodny przepływ towarów, które warunkuje min. zamknięcie negocjacji RP z UE ws. PECA - Europejskiego Porozumienia ws. Oceny

Zgodności wraz załącznikami sektorowymi (Protokół do Układu Europejskiego). Ponieważ możliwość znakowania znakiem zgodności CE jest uzależniona od przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do europejskiego systemu oceny zgodności, projekt ustawy w art. 65 stanowi, iż przepisy dotyczące oznakowania CE i posługiwania się tym znakiem, stosuje się od dnia uzyskania przez Rzeczypospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, chyba że wcześniej stosowna umowa międzynarodowa zezwoli na umieszczanie oznakowania CE na wyrobach produkowanych przez polskich przedsiębiorców.

W konkluzji należy stwierdzić, iż wyżej przedstawiona analiza pozwala uznać projekt ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, za dostosowujący prawo polskie do wspólnotowego *aquis* w zakresie zasad wprowadzania na rynek i kontroli przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Projekt ustawy jest również potraktowany priorytetowo w Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa (NPPC 2000). Priorytet nr 1.1. w obszarze „Dostosowanie prawa polskiego w zakresie dyrektyw nowego podejścia”, który przewiduje uchwalenie ustawy implementującej Dyrektywę 93/15/EWG do końca grudnia 2001 roku.

W powyższym zakresie projekt dokonuje pełnej transpozycji odpowiednich przepisów Dyrektywy Rady: 93/15/ z dnia 5 kwietnia 1993 roku dotyczącej ujednoczenia przepisów z dziedziny wprowadzania na rynek i kontroli materiałów wybuchowych przewidzianych do użytku cywilnego.

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Sekr. Min. DH/ 363 /2002/DPE/ad

Warszawa, 20 lutego 2002 r.

Pan
Aleksander Proksa
p.o. Sekretarza Rady Ministrów
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z prawem Unii Europejskiej wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (DZ. U. Nr 106 poz. 49), przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedstawionym projektem ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (nr RM 10-145-01), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Kwestie związane z wprowadzaniem na rynek i kontrolą materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, uregulowane są w prawie Unii Europejskiej Dyrektywą Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 roku dotyczącą ujednoczenia przepisów z dziedziny wprowadzania na rynek i kontroli materiałów wybuchowych przewidzianych do użytku cywilnego.

Przepisy Dyrektywy 93/15/EWG znajdują zastosowanie do materiałów wybuchowych, będących takimi w rozumieniu zaleceń Organizacji Narodów

Zjednoczonych, dotyczących transportu towarów niebezpiecznych oraz należących do klasy I określonej w tych zaleceniach. Nie mają one zastosowania do: materiałów wybuchowych (łącznie z amunicją), przeznaczonych do wykorzystania przez siły zbrojne lub policję, zgodnie z krajowym ustawodawstwem; artykułów pirotechnicznych i amunicji, z wyjątkiem przepisów dotyczących kontroli nad przemieszczaniem amunicji. Dla celów Dyrektywy wprowadzono kilka definicji, m. in. takich jak „bezpieczeństwo”, „zabezpieczenie”, „dealer”, „przemieszczanie” czy „wprowadzanie na rynek”. Państwa członkowskie, zgodnie z Dyrektywą, mogą także określać jako materiały wybuchowe, niektóre substancje nią nie objęte. Na rynek mogą być wprowadzane tylko takie materiały wybuchowe, które noszą oznakowanie CE, spełniają podstawowe wymogi określone w Dyrektywie i których zgodność została oceniona na podstawie procedur określonych w załączniku nr II do Dyrektywy. Ocena zgodności według tych procedur będzie dokonywana przez organy notyfikowane przez państwa członkowskie, zgodnie z minimalnymi wymaganiami, które stanowią załącznik nr III do Dyrektywy.

Dyrektywa reguluje także nadzór nad przemieszczaniem materiałów wybuchowych na obszarze Unii Europejskiej. Właściwy organ odbiorcy materiału wybuchowego wystawia tzw. zezwolenie na przemieszczenie, po sprawdzeniu czy odbiorca jest oficjalnie upoważniony do nabywania materiałów wybuchowych i czy posiada konieczne do tego koncesje lub upoważnienia. Podobnie w przypadku transferu przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, konieczne jest uzyskanie zgody tego państwa na takie przemieszczenie. Dyrektywa szczegółowo określa warunki i nadzór nad przemieszczaniem materiałów wybuchowych. Państwa członkowskie są zobligowane prowadzić rejestr dotyczący przedsiębiorstw z branży materiałów wybuchowych, posiadających stosowne licencje i zezwolenia. Przedsiębiorstwa te mają prowadzić odpowiedni rejestr przeprowadzanych przez nie transakcji, który w każdym czasie, umożliwi identyfikację posiadacza materiałów wybuchowych. Państwa członkowskie mają także obowiązek ustanowienia stosownych sankcji za naruszenie przepisów przyjętych w związku z wdrożeniem Dyrektywy.

- II. Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa, w priorytecie 1.1. zakłada pełne dostosowanie polskiego prawa do postanowień Dyrektywy 93/15/EWG poprzez

wydanie ustawy o materiałach wybuchowych. Wejście w życie zgodnie z NPPC powinno nastąpić z dniem 1 stycznia 2001 r. Stanowisko Negocjacyjne w obszarze swobody przepływów towarów, pkt. 3 „Chemikalia”, zakłada, iż implementacja Dyrektywy 93/15/EWG nastąpi w formie rozporządzenia, nie później niż do końca 2002 roku.

- III. Projektowana ustawa ma na celu pełne dostosowanie do postanowień Dyrektywy 1999/105/WE. Określa ona zasadnicze wymagania dla wprowadzanych do obrotu materiałów wybuchowych, przeznaczonych do użytku cywilnego, zaliczonych do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienionych w załączniku A, procedury oceny zgodności, zasady kontroli nad przemieszczaniem się materiałów wybuchowych, kryteria jakim powinny odpowiadać jednostki, notyfikowane do oceny zgodności materiałów wybuchowych. Zakres ten odpowiada zakresowi regulacji Dyrektywy 93/15/EWG.

W zakresie przekraczającym uregulowania dyrektywy, ustawa w rozdziale 2, wprowadza przepisy regulujące wydawanie i cofanie pozwoleń na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych, przepisy przewidujące obowiązek przeszkolenia osób wykonujących pracę z użyciem materiałów wybuchowych. Projekt wprowadza także obowiązki wobec osób, które otrzymały pozwolenie na nabywanie materiałów wybuchowych. Dyrektywa w powyższym zakresie, nie wprowadza wymagań dotyczących wydawania licencji, upoważnień, pozwoleń na nabywanie materiałów wybuchowych, jednak w art. 9 ust. 3 dyrektywy stanowi, że właściwe władze odbiorcy sprawdzają czy odbiorca jest oficjalnie upoważniony do nabywania materiałów. Zatem Państwo członkowskie może wprowadzić odpowiednie licencje, upoważnienia bądź pozwolenia na nabywanie materiałów wybuchowych. Ponadto projekt ustawy w zakresie przekraczającym uregulowania dyrektywy wprowadza klasyfikację materiałów wybuchowych (na klasy 1, 4.1 i 9). Projekt ustawy zgodnie z wymaganiami dyrektywy stanowi, iż tylko wobec materiałów wybuchowych klasy 1 stosuje się wymagania zasadnicze, procedury oceny zgodności i zasady kontroli nad przemieszczaniem materiałów wybuchowych (rozdziały 3 - 5 projektu ustawy).

Projekt ustawy, ustanawia szereg definicji, z których część stanowi transpozycję definicji Dyrektywy. Są to definicje dot. wprowadzania na rynek, materiałów

wybuchowych, zabezpieczenia, przemieszczania i bezpieczeństwa. Pozostałe definicje jak np. materiały pirotechniczne, amunicja, klasy materiałów niebezpiecznych, wprowadzono na użytek projektu ustawy. Projekt ustawy odwołuje się również do definicji jednostki notyfikowanej, w rozumieniu ustawy o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz zmianie niektórych ustaw.

Zgodnie z wymaganiami dyrektywy, przepisów ustawy nie stosuje się do materiałów wybuchowych nabywanych oraz przechowywanych przez Siły Zbrojne RP, UOP, policję, Służbę Więzienną, armie państw obcych przebywających na terytorium RP, oraz do zasadniczych wymagań dla amunicji oraz wyrobów pirotechnicznych, procedur oceny zgodności i oznaczania znakiem zgodności amunicji i materiałów pirotechnicznych, a także kontroli przemieszczania wyrobów pirotechnicznych. Ponadto ustawa przewiduje, iż nie stosuje się jej przepisów do przechowywania i używania materiałów wybuchowych w zakładach górniczych w zakresie uregulowanym przepisami prawa geologicznego i górniczego.

Ustawa, zgodnie z wymaganiami dyrektywy, w rozdziale 3 określa zasadnicze wymagania, które muszą spełnić materiały wybuchowe, aby mogły zostać wprowadzone do obrotu. Ustawa wprowadza obowiązek oznakowania materiałów wybuchowych znakiem zgodności CE. Określa też szczegółowo, w rozdziale 5, procedury oceny zgodności, którym muszą zostać poddane materiały wybuchowe. Są to: badanie typu EC, badanie zgodności z typem, procedura zapewnienia jakości produkcji, procedura zapewnienia jakości wyrobu, sprawdzanie produktu, oraz sprawdzanie jednostkowe. Projekt zgodnie z postanowieniami dyrektywy określa również kryteria, jakim powinna odpowiadać jednostka notyfikowana, która będzie dokonywać oceny zgodności materiałów wybuchowych.

W rozdziale 4 projektu ustawy, zamieszczone zostały przepisy regulujące kontrolę nad przemieszczaniem materiałów wybuchowych, przeznaczonych do użytku cywilnego, zaliczonych do klasy 1 materiałów niebezpiecznych wymienionych w załączniku A. Są one zgodne z wymaganiami Dyrektywy. Zgodnie z nimi odbiorca materiałów wybuchowych jest obowiązany uzyskać zaświadczenie uprawniające do przemieszczania materiałów wybuchowych, od organu właściwego dla miejsca zamieszkania lub siedziby odbiorcy. Właściwy organ wydaje zaświadczenie, jeżeli odbiorca posiada pozwolenie na nabywanie lub przechowywanie materiałów

wybuchowych. Przewoźcy musi powiadomić właściwe organy państwa lub państw członkowskich tranzytowych o zamiarze przemieszczenia materiałów wybuchowych przez terytorium tego państwa lub tych państw oraz uzyskać od tych organów wymagane dokumenty. Odbiorca i przewoźcy materiały wybuchowe, obowiązani są zgodnie z dyrektywą, do przechowywania zaświadczenia przez okres nie krótszy niż okres na który zostało ono wydane. Odbiorca jest obowiązany do okazywania kopii zaświadczenia na żądanie właściwych organów, natomiast przewoźcy obowiązany jest posiadać zaświadczenia i okazywać je na każde żądanie właściwych władz, przez cały czas przemieszczania tych materiałów. Minister właściwy do spraw gospodarki może też wydać zaświadczenie na czas określony, jeżeli nie sprzeciwiają się temu względy ochrony bezpieczeństwa ludzi, mienia, lub środowiska. Wówczas wydawane zaświadczenie nie zawiera szczegółowych informacji o których mowa w art. 26 ust 1 projekty ustawy.

Projekt ustawy zawiera także postanowienia dotyczące kontroli nad przemieszczaniem amunicji, co jest zgodne z wymaganiami Dyrektywy. Zgodnie z nimi osoba zainteresowana przemieszczaniem amunicji obowiązana jest uzyskać zaświadczenie stwierdzające dopuszczalność przemieszczania tej amunicji. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu amunicją może otrzymać zaświadczenie stwierdzające dopuszczalność przemieszczania amunicji przez okres 3 lat. Przewoźcy amunicję obowiązany jest posiadać zaświadczenie i okazywać je na każde żądanie właściwych władz, przez cały czas przemieszczania tej amunicji. Minister właściwy do spraw gospodarki sporządza i udostępnia właściwym władzom państw członkowskich i przedsiębiorcom, wykaz rodzajów amunicji, której przemieszczanie na terenie Rzeczypospolitej Polskiej może odbywać się na podstawie zaświadczenia wydanego na okres 3 lat.

Projekt wprowadza przepisy regulujące przemieszczanie materiałów wybuchowych przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jako państwa tranzytowego. Projekt ustawy nakłada również na przedsiębiorców obowiązek prowadzenia rejestru przeprowadzanych transakcji, który umożliwi identyfikację każdorazowego posiadacza materiałów wybuchowych. Projekt zgodnie z postanowieniami dyrektywy wprowadza sankcje za naruszenie postanowień ustawy.

IV Przepisy dotyczące zasadniczych wymagań i procedur oceny zgodności (rozdział 3 i 5) zgodnie z projektem ustawy wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2003r. natomiast przepisy dotyczące kontroli nad przemieszczaniem materiałów wybuchowych (rozdział 4), z dniem uzyskania przez RP członkostwa w Unii Europejskiej. Terminy wejścia w życie rozdziałów 3 i 5 wynikają z faktu, iż wdrożenie kwestii dotyczących systemu oceny zgodności regulowanych dyrektywami nowego podejścia (do których zalicza się także dyrektywa 93/15/EWG) jest sprawą szczególnej wagi w procesie dostosowawczym, obejmującym obszar negocjacyjny swobodny przepływ towarów, które warunkuje min. zamknięcie negocjacji RP z UE ws. PECA - Europejskiego Porozumienia ws. Oceny Zgodności wraz załącznikami sektorowymi (Protokół do Układu Europejskiego). Ponieważ możliwość znakowania znakiem zgodności CE jest uzależniona od przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do europejskiego systemu oceny zgodności, projekt ustawy w art. 65 stanowi, iż przepisy dotyczące oznakowania CE i posługiwania się tym znakiem, stosuje się od dnia uzyskania przez Rzeczypospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, chyba że wcześniej stosowna unowa międzynarodowa zezwoli na umieszczanie oznakowania CE na wyrobach produkowanych przez polskich przedsiębiorców.

V. W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem.

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Jacek Piechota
Minister Gospodarki

Projekt 2001.11.07

**Rozporządzenie
Ministra Gospodarki
z dnia.....**

**w sprawie sposobu ewidencjonowania nabywanych, przechowywanych i
zużywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku
cywilnego**

Na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia..... o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr..... , poz.....) zarządza się, co następuje:

§ 1.1. Rozporządzenie określa sposób ewidencjonowania nabywanych, przechowywanych oraz zużywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorcę lub kierownika jednostki naukowej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Sposób ewidencjonowania nabywanych, przechowywanych oraz zużywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w zakładach górniczych określają odrębne przepisy.

§ 2. 1. Przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej posiadający pozwolenie na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych jest zobowiązany do prowadzenia ewidencji przychodu i rozchodu tych materiałów, zwanej dalej ewidencją.

2. Ewidencję materiałów wybuchowych prowadzi się pisemnie. Elektroniczne nośniki informacji mają w stosunku do niej charakter pomocniczy i nie mogą jej zastępować.

3. Ewidencja powinna zapewnić bieżącą kontrolę stanu posiadania materiałów wybuchowych przez przedsiębiorcę lub kierownika jednostki naukowej.

4. Ewidencja może być prowadzona w jednostkach masy , długości lub w sztukach., stosownie do formy użytkowej materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.

5. W przypadku prowadzenia ewidencji w jednostkach masy lub długości dokładność ważenia lub pomiaru odcinka powinna wynosić nie mniej niż 2%.

§ 3. Ewidencja powinna być prowadzona na podstawie następujących dokumentów:

1/ przychodu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,

2/ wydania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,

3/ przekazania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego pomiędzy komórkami organizacyjnymi przedsiębiorcy lub jednostki naukowej,

4/ kart magazynowych, prowadzonych odrębnie dla każdego nabywanego, przechowywanego i używanego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,

5/ zużycia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,

§ 4. Przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej wyznacza:

1/ osobę odpowiedzialną za prowadzenie magazynu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz ich ewidencjonowanie,

2/ w miarę potrzeb - osoby odpowiedzialne za ewidencjonowanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w komórkach organizacyjnych przedsiębiorstwa lub jednostki naukowej.

§ 5.1. Zakupione lub otrzymane nieodpłatnie materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego są przyjmowane do magazynu na podstawie zewnętrznego dokumentu finansowo-księgowego (faktury) lub innego, wystawionego przez dostawcę, określającego ilość i rodzaj dostarczonych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, podlegających ewidencjonowaniu.

2. Przed przyjęciem do magazynu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, osoba przyjmująca te materiały sprawdza stan opakowań oraz zgodność ilości przekazanych materiałów z ilością zadeklarowaną w dokumencie, przy którym materiały te zostały dostarczone.

3. W przypadku stwierdzenia niezgodności pomiędzy ilością dostarczoną i określona w dokumencie, o którym mowa w ust. 2, należy sporządzić protokół korygujący ilości przyjmowanych do magazynu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, który stanowić będzie podstawę do reklamacji u dostawcy.

§ 6.1. Dla każdego rodzaju ewidencjonowanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej sporządza kartę magazynową.

2. Karta magazynowa powinna być zabezpieczona przed dostępem osób nieupoważnionych, sfalszowaniem lub zniszczeniem, nawet w przypadku wybuchu obiektu magazynowego.

3. W karcie magazynowej powinny być zamieszczone następujące informacje :

- 1) nazwa, indeks, symbol lub inne wymagane oznaczenia ewidencjonowanego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
- 2) numer i data założenia karty magazynowej,
- 3) data i kolejny numer wpisu do karty magazynowej operacji przychodu lub rozchodu ewidencjonowanego materiału,
- 4) jednostka miary ,
- 5) numer i data dokumentu przychodu,
- 6) oznaczenie dostawcy,
- 7) ilość przychodowanego materiału,
- 8) numer i data dokumentu rozchodu, przekazania lub zużycia ewidencjonowanego materiału,
- 9) imię i nazwisko osoby pobierającej z magazynu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego,
- 10) ilość rozchodowanego materiału,
- 11) stan magazynu (saldo) po operacji przychodu lub rozchodu materiału,
- 12) podpis osoby upoważnionej do prowadzenia ewidencji.

§ 7. Dokumenty, na podstawie których następuje wydanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z magazynu lub przekazanie tych materiałów pomiędzy komórkami organizacyjnymi, o których mowa w § 3 pkt. 2 i 3, powinny zawierać co najmniej następujące informacje :

- 1/ żądana i wydana lub przekazana ilość materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
- 2/ nazwa, symbol lub inny przyjęty indeks materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
- 3/ jednostka miary,
- 4/ data wydania z magazynu lub przekazania,
- 5/ nazwa lub symbol komórki organizacyjnej pobierającej materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego,
- 6/ nazwiska i podpisy osób :
 - a/ wystawiającej dokument,
 - b/ pobierającej materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego,
 - c/ wydającej materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego,
 - d/ akceptującej wydanie lub przekazanie materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,.

§ 8. 1. Przedsiębiorca lub kierownik jednostki badawczej prowadzi dokumentację ilości zużywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

2. Dokumentami potwierdzającymi zużycie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego są :

- 1/ protokoły zużycia lub zniszczenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,,
- 2/ karty strzelania, dzienniki strzałowe.
- 3/ protokoły przeprowadzonych badań z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.
- 4/ raporty z realizowanych procesów technologicznych.

3. Dokumenty, o których mowa w ust. 2 powinny zawierać następujące informacje:

- 1/ nazwę i ilość zużytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
- 2/ podpis osoby, która zużyła materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego,
- 3/ podpis osoby odpowiedzialnej za ewidencjonowanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

4. W uzasadnionych przypadkach dokumenty, o których mowa w ust. 2 mogą służyć za podstawę dokonywania zwrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego do magazynu.

§ 9. Dokumenty, o których mowa w § 3 przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej zabezpiecza i przechowuje przez okres co najmniej 3 lat.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki

U z a s a d n i e

Przedmiotowy projekt realizuje delegacje art. 16 ust. 2 projektu ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Projekt ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego nakłada na przedsiębiorcę lub kierownika jednostki naukowej obowiązek prowadzenia oddzielnej ewidencji nabywanych, przechowywanych i zużywanych materiałów wybuchowych.

Przedstawiony projekt formułuje zasady prowadzenia ewidencji materiałów wybuchowych, zapewniający ich pełną rejestrację.

Projekt uwzględnia zróżnicowanie specyfiki prowadzenia działalności gospodarczej i naukowej, w toku której zachodzi konieczność nabywania, przechowywania i używania materiałów wybuchowych.

W toku opracowywania projektu rozporządzenia wykorzystano wyniki konsultacji z przedsiębiorcami i jednostkami badawczymi używającymi materiałów wybuchowych w swojej działalności.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje obciążenia Skarbu Państwa.

Opracowano w Departamencie
Polityki Przemysłowej

Projekt 2001.11.07

**Rozporządzenie
Ministra Gospodarki
z dnia.....**

**w sprawie sposobu ewidencjonowania nabywanych, przechowywanych i
zużywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku
cywilnego**

Na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia..... o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr..... , poz.....) zarządza się, co następuje:

§ 1.1. Rozporządzenie określa sposób ewidencjonowania nabywanych, przechowywanych oraz zużywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorcę lub kierownika jednostki naukowej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Sposób ewidencjonowania nabywanych, przechowywanych oraz zużywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w zakładach górniczych określają odrębne przepisy.

§ 2. 1. Przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej posiadający pozwolenie na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych jest zobowiązany do prowadzenia ewidencji przychodu i rozchodu tych materiałów, zwanej dalej ewidencją.

2. Ewidencję materiałów wybuchowych prowadzi się pisemnie. Elektroniczne nośniki informacji mają w stosunku do niej charakter pomocniczy i nie mogą jej zastępować.

3. Ewidencja powinna zapewnić bieżącą kontrolę stanu posiadania materiałów wybuchowych przez przedsiębiorcę lub kierownika jednostki naukowej.

4. Ewidencja może być prowadzona w jednostkach masy , długości lub w sztukach., stosownie do formy użytkowej materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.

5. W przypadku prowadzenia ewidencji w jednostkach masy lub długości dokładność ważenia lub pomiaru odcinka powinna wynosić nie mniej niż 2%.

§ 3. Ewidencja powinna być prowadzona na podstawie następujących dokumentów:

1/ przychodu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,

2/ wydania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,

3/ przekazania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego pomiędzy komórkami organizacyjnymi przedsiębiorcy lub jednostki naukowej,

4/ kart magazynowych, prowadzonych odrębnie dla każdego nabywanego, przechowywanego i używanego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,

5/ zużycia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,

§ 4. Przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej wyznacza:

1/ osobę odpowiedzialną za prowadzenie magazynu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz ich ewidencjonowanie,

2/ w miarę potrzeb - osoby odpowiedzialne za ewidencjonowanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w komórkach organizacyjnych przedsiębiorstwa lub jednostki naukowej.

§ 5.1. Zakupione lub otrzymane nieodpłatnie materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego są przyjmowane do magazynu na podstawie zewnętrznego dokumentu finansowo-księgowego (faktury) lub innego, wystawionego przez dostawcę, określającego ilość i rodzaj dostarczonych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, podlegających ewidencjonowaniu.

2. Przed przyjęciem do magazynu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, osoba przyjmująca te materiały sprawdza stan opakowań oraz zgodność ilości przekazanych materiałów z ilością zadeklarowaną w dokumencie, przy którym materiały te zostały dostarczone.

3. W przypadku stwierdzenia niezgodności pomiędzy ilością dostarczoną i określona w dokumencie, o którym mowa w ust. 2, należy sporządzić protokół korygujący ilości przyjmowanych do magazynu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, który stanowić będzie podstawę do reklamacji u dostawcy.

§ 6.1. Dla każdego rodzaju ewidencjonowanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej sporządza kartę magazynową.

2. Karta magazynowa powinna być zabezpieczona przed dostępem osób nieupoważnionych, sfalszowaniem lub zniszczeniem, nawet w przypadku wybuchu obiektu magazynowego.

3. W karcie magazynowej powinny być zamieszczone następujące informacje :

- 1) nazwa, indeks, symbol lub inne wymagane oznaczenia ewidencjonowanego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
- 2) numer i data założenia karty magazynowej,
- 3) data i kolejny numer wpisu do karty magazynowej operacji przychodu lub rozchodu ewidencjonowanego materiału,
- 4) jednostka miary ,
- 5) numer i data dokumentu przychodu,
- 6) oznaczenie dostawcy,
- 7) ilość przychodowanego materiału,
- 8) numer i data dokumentu rozchodu, przekazania lub zużycia ewidencjonowanego materiału,
- 9) imię i nazwisko osoby pobierającej z magazynu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego,
- 10) ilość rozchodowanego materiału,
- 11) stan magazynu (saldo) po operacji przychodu lub rozchodu materiału,
- 12) podpis osoby upoważnionej do prowadzenia ewidencji.

§ 7. Dokumenty, na podstawie których następuje wydanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z magazynu lub przekazanie tych materiałów pomiędzy komórkami organizacyjnymi, o których mowa w § 3 pkt. 2 i 3, powinny zawierać co najmniej następujące informacje :

- 1/ żądana i wydana lub przekazana ilość materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
- 2/ nazwa, symbol lub inny przyjęty indeks materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
- 3/ jednostka miary,
- 4/ data wydania z magazynu lub przekazania,
- 5/ nazwa lub symbol komórki organizacyjnej pobierającej materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego,
- 6/ nazwiska i podpisy osób :
 - a/ wystawiającej dokument,
 - b/ pobierającej materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego,
 - c/ wydającej materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego,
 - d/ akceptującej wydanie lub przekazanie materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,.

§ 8. 1. Przedsiębiorca lub kierownik jednostki badawczej prowadzi dokumentację ilości zużywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

2. Dokumentami potwierdzającymi zużycie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego są :

- 1/ protokoły zużycia lub zniszczenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,,
- 2/ karty strzelania, dzienniki strzałowe.
- 3/ protokoły przeprowadzonych badań z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.
- 4/ raporty z realizowanych procesów technologicznych.

3. Dokumenty, o których mowa w ust. 2 powinny zawierać następujące informacje:

- 1/ nazwę i ilość zużytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
- 2/ podpis osoby, która zużyła materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego,
- 3/ podpis osoby odpowiedzialnej za ewidencjonowanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

4. W uzasadnionych przypadkach dokumenty, o których mowa w ust. 2 mogą służyć za podstawę dokonywania zwrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego do magazynu.

§ 9. Dokumenty, o których mowa w § 3 przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej zabezpiecza i przechowuje przez okres co najmniej 3 lat.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki

U z a s a d n i e

Przedmiotowy projekt realizuje delegacje art. 16 ust. 2 projektu ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Projekt ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego nakłada na przedsiębiorcę lub kierownika jednostki naukowej obowiązek prowadzenia oddzielnej ewidencji nabywanych, przechowywanych i zużywanych materiałów wybuchowych.

Przedstawiony projekt formułuje zasady prowadzenia ewidencji materiałów wybuchowych, zapewniający ich pełną rejestrację.

Projekt uwzględnia zróżnicowanie specyfiki prowadzenia działalności gospodarczej i naukowej, w toku której zachodzi konieczność nabywania, przechowywania i używania materiałów wybuchowych.

W toku opracowywania projektu rozporządzenia wykorzystano wyniki konsultacji z przedsiębiorcami i jednostkami badawczymi używającymi materiałów wybuchowych w swojej działalności.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje obciążenia Skarbu Państwa.

Opracowano w Departamencie
Polityki Przemysłowej

TABELA ZGODNOŚCI

PRZEPISÓW PROJEKTU USTAWY O MATERIAŁACH WYBUCHOWYCH W ZWIĄZKU Z DOSTOSOWANIEM PRAWA POLSKIEGO DO PRAWA UNII EUROPEJSKIEJ

Lp.	Unii Europejskiej	JUE	JPL	Treść ustawy	Przepisy Intertemporalne
1.	93/15/EWG	Art. 1 ust 2 i 4	Art. 3 pkt 1,4,8,9,14,15,16,17,18	Określenie definicji zastosowanych w ustawie	Wchodzą w życie po upływie 30 dni od ogłoszenia ustawy
2	93/15/EWG	Art. 1 ust 3	Art. 2 pkt 1 i 2	Określenie zakresu przedmiotowego który nie podlega przepisom ustawy	Wchodzą w życie po upływie 30 dni od ogłoszenia ustawy
3	93/15/EWG	Art. 2 i 3	Art. 20	Określenie warunków wprowadzania materiałów wybuchowych do obrotu	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
4	93/15/EWG	Załącznik I – pkt I oraz II ppkt 1	Art. 21	Określenie zasadniczych wymagań	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
5	93/15/EWG	Załącznik I – pkt II ppkt 2	Art. 22	Określenie zasadniczych wymagań	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
6	93/15/EWG	Art. 9 ust 1	Art. 23	Określenie ogólnych wymagań dla przemieszczanie materiałów wybuchowych	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej
7	93/15/EWG	Art. 9 ust 3,4	Art. 24	Określenie obowiązków odbiorcy oraz warunków wydawania zaświadczeń	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej
8	93/15/EWG	Art. 9 ust 6	Art. 25	Określenie warunków wydawania zaświadczeń na czas określony	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej
9	93/15/EWG	Art. 9 ust 7	Art. 26	Określenie elementów zaświadczenia	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej

10	93/15/EWG	Art. 9 ust 5 i 6	Art. 27	Określenie obowiązków związanych z przechowywaniem i udostępnieniem na żądanie właściwych władz zaświadczeń lub ich kopii	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej
11	93/15/EWG	Art. 9 ust 3,5 i 7	Art. 28 i 29	Określenie obowiązków związanych z przemieszczaniem materiałów wybuchowych tranzytem	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej
12	93/15/EWG	Art. 9 ust 8	Art. 32	Określenie obowiązku udzielania wszelkich informacji dotyczących przemieszczania materiałów wybuchowych	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej
13	93/15/EWG	Art. 10 ust 1,2	Art. 33	Określenie wymagań dla przemieszczania amunicji, w tym określenie elementów zaświadczenia	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej
14	93/15/EWG	Art. 10 ust3	Art. 34	Określenie warunków wydawania zaświadczeń na czas określony	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej
15	93/15/EWG	Art. 10 ust 2	Art. 35	Określenie obowiązków związanych z przechowywaniem i udostępnieniem na żądanie właściwych władz zaświadczeń lub ich kopii	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej
16	93/15/EWG	Art. 10 ust 4	Art. 36	Upoważnienie do sporządzenia wykazu amunicji, która może być przemieszczana na podstawie zaświadczeń wydanych na czas określony	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej
17	93/15/EWG	Art. 10 ust 5	Art. 37	Określenie obowiązku ministra właściwego do spraw gospodarki do zawiadamiania właściwych organów innych państw o przemieszczaniu amunicji przez	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej

				ich terytorium	
18	93/15/EWG	Art. 12	Art. 39	Określenie obowiązku zorganizowania systemu przekazywania informacji dotyczących przemieszczania materiałów wybuchowych i amunicji	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej
19	93/15/EWG	Art. 11 i 18	Art. 40	Określenie sytuacji w których minister właściwy do spraw gospodarki może nie wydawać zaświadczeń, zawieszać je bądź uchylać, zakazać przemieszczania materiałów, oraz nakazać ich zatrzymanie	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej
20	93/15/EWG	Art. 14	Art. 41	Określenie obowiązku przedsiębiorców do opracowania i stosowania wewnętrznego systemu kontroli przemieszczania materiałów wybuchowych	Uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej
21	93/15/EWG	Art. art. 4	Art. 42	Uznanie za zgodne z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa materiałów wybuchowych spełniających wymagania PN wdrażających normy zharmonizowane	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
22	93/15/EWG	Art. 6 ust 1	Art. 43	Określenie procedur badania zgodności	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
23	93/15/EWG	Art. 6 ust 2	Art. 44	Informowanie o notyfikowanych jednostkach	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
24	93/15/EWG	Załącznik III	Art. 45	Określenie wymagań dla notyfikowanych jednostek	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.

25	93/15/EWG	Załącznik II moduł B ust 1-3	Art. 46	Określenie procedury badania typu EC i wniosku o przeprowadzenie badania	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
26	93/15/EWG	Załącznik II moduł B ust 4-6	Art. 47	Określenie obowiązków jednostki notyfikowanej podczas badania typu EC	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
27	93/15/EWG	Załącznik II moduł B ust 7-10	Art. 48	Obowiązki i uprawnienia producenta i jednostki notyfikowanej w zakresie badania typu EC	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
28	93/15/EWG	Załącznik II moduł C	Art. 49	Określenie procedury badania zgodności z typem	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
29	93/15/EWG	Załącznik II moduł D ust 1- 3.2	Art. 50	Określenie procedury systemu zapewnienia jakości produkcji oraz obowiązków producenta w tym zakresie	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
30	93/15/EWG	Załącznik II moduł D ust 3.3.	Art. 51	Określenie wymagań dla jednostek notyfikowanych w zakresie oceny systemu kontroli jakości	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
31	93/15/EWG	Załącznik II moduł D ust 3.4.	Art. 52	Określenie obowiązków producenta i jednostek notyfikowanych	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
32	93/15/EWG	Załącznik II moduł D ust 4-6	Art. 53	Określenie uprawnień kontrolnych jednostek notyfikowanych, oraz innych obowiązków producenta i jednostek notyfikowanych	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
33	93/15/EWG	Załącznik II moduł E ust 1-3.2	Art. 54	Określenie procedury systemu zapewnienia jakości wyrobu, w tym obowiązków producenta, wniosku o przeprowadzenie oceny systemu jakości kontroli wyrobów	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.

34	93/15/EWG	Załącznik II moduł E ust 3.2. – 6	Art. 55	Określenie obowiązków producenta, wymagań dla jednostek notyfikowanych w zakresie oceny systemu kontroli wyrobu, obowiązków jednostek notyfikowanych oraz Określenie uprawnień kontrolnych jednostek notyfikowanych	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
35	93/15/EWG	Załącznik II moduł F	Art. 56	Określenie procedury sprawdzania wyrobu	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
36	93/15/EWG	Załącznik II moduł G	Art. 57	Określenie procedury sprawdzania jednostkowego	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
37	93/15/EWG	Art. 7	Art. 58	Określenie wymagań dla oznakowania materiałów wybuchowych znakiem CE	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
38	93/15/EWG	Art. 8	Art. 59	Określenie sankcji za nieprawidłowe oznakowanie bądź używanie znaku CE bądź niespełnienie zasadniczych wymagań przez produkt oznakowany znakiem CE	Wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2003r.
39	93/15/EWG	Art. 17	Art. 60- 63	Określenie sankcji za naruszenie przepisów ustawy	Wchodzą w życie po upływie 30 dni od ogłoszenia ustawy
40	93/15/EWG	-	Art. 65	Określenie terminu stosowania znaku zgodności CE	Wchodzą w życie po upływie 30 dni od ogłoszenia ustawy

Lp. – liczba porządkowa zmiany

UE - sygnatura aktu europejskiego

JUE – jednostka redakcyjna aktu europejskiego

JPL – jednostka redakcyjna aktu polskiego

Przepisy intertemporalne – uwagi co do wejścia w życie

DYREKTYWA RADY nr 93/15/EWG

z dnia 5 kwietnia 1993

dotycząca ujednoczenia przepisów z dziedziny wprowadzania na rynek i kontroli materiałów wybuchowych przewidzianych do użytku cywilnego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności art. 100a tego Traktatu,

uwzględniając wniosek Komisji,¹

we współpracy z Parlamentem Europejskim,²

mając na uwadze opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,³

a także biorąc pod uwagę co następuje:

Artykuł 8a Traktatu stanowi, że rynek wewnętrzny powstanie nie później niż do dnia 31 grudnia 1992 roku. Rynek wewnętrzny ma obejmować obszar bez wewnętrznych granic, na którym zapewniony będzie swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału, zgodnie z postanowieniami Traktatu;

Artykuł 100a. 3 Traktatu stanowi, że Komisja w swoich wnioskach dotyczących bezpieczeństwa przyjmie za podstawę wysoki poziom ochrony;

Swobodny przepływ towarów zakłada spełnienie niektórych podstawowych warunków. Swobodny przepływ materiałów wybuchowych zakłada szczególnie ujednoczenie ustawodawstwa w dziedzinie wprowadzania na rynek tych materiałów;

Materiały wybuchowe do użytku cywilnego objęte są szczegółowymi przepisami krajowymi, szczególnie jeśli chodzi o wymogi bezpieczeństwa i ochrony. Takie krajowe przepisy stanowią w szczególności, że zezwolenia na sprzedaż mogą być udzielane tylko pod warunkiem, że materiały wybuchowe przejdą pomyślnie szereg badań;

Ujednoczenie przepisów regulujących wprowadzanie na rynek takich materiałów zakłada ujednoczenie rozbieżnych przepisów krajowych celem zapewnienia swobodnego przepływu tych produktów bez obniżania optymalnego poziomu ochrony i bezpieczeństwa;

¹ DzUWE Nr C 121, z 13.05.1992, str. 19

² DzUWE Nr C 305, z 23.11.1992, str. 128; oraz DzUWE Nr C 115, z 26.04.1993

³ DzUWE Nr C 313, z 30.11.1992, str. 13

Niniejsza dyrektywa określa jedynie podstawowe wymogi, do których powinny być dostosowane badania zgodności materiałów wybuchowych. W celu ułatwienia udowodnienia zgodności z podstawowymi wymogami byłoby wskazane przyjęcie zharmonizowanych na szczeblu europejskim norm dotyczących, m.in. metod badania materiałów wybuchowych. Takie normy aktualnie nie istnieją;

Normy zharmonizowane na szczeblu europejskim są opracowywane przez instytucje prywatne i muszą zachować swój niezobowiązujący status. W związku z tym Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) został uznany za jeden z dwóch organów właściwych do wdrażania zharmonizowanych norm zgodnie z ogólnymi wytycznymi współpracy pomiędzy Komisją, Europejskim Komitetem Normalizacyjnym i Europejskim Komitetem Normalizacyjnym Elektrotechniki, które zostały ratyfikowane dnia 13 listopada 1984 roku. Dla celów niniejszej dyrektywy, „zharmonizowana norma” oznacza tekst ustalający charakterystykę techniczną przyjętą przez Europejski Komitet Normalizacyjny na podstawie pełnomocnictwa udzielonego mu przez Komisję, zgodnie z dyrektywą Rady nr 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 roku ustalającą procedurę dostarczania informacji w dziedzinie norm i uregulowań technicznych⁴ oraz stosujący się do ww. ogólnych wytycznych;

Rada w swojej decyzji nr 90/683/EWG z dnia 13 grudnia 1990 roku dotyczącej modułów poszczególnych faz procedur oceny zgodności przeznaczonych do wykorzystania w dyrektywach dotyczących ujednoczenia technicznego⁵, wprowadziła ujednoczone środki stosowania procedur oceny zgodności. Zastosowanie tych modułów do materiałów wybuchowych umożliwi określenie odpowiedzialności producentów oraz instytucji odpowiedzialnych za stosowanie procedur oceny zgodności poprzez uwzględnienie charakteru danych materiałów wybuchowych;

Jeśli chodzi o bezpieczeństwo, przepisy dotyczące przewozu materiałów wybuchowych ujęte są w międzynarodowych konwencjach i umowach. Na szczeblu międzynarodowym istnieją zalecenia Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczące transportu przewozu produktów niebezpiecznych (obejmujących materiały wybuchowe), których zakres przekracza granice Wspólnoty. W związku z tym niniejsza dyrektywa nie dotyczy zasad transportu;

Artykuły pirotechniczne wymagają odpowiednich środków celem zapewnienia ochrony konsumenta i bezpieczeństwa publicznego. W tej dziedzinie planowana jest dodatkowa dyrektywa;

Definicja produktów objętych niniejszą dyrektywą powinna być oparta na definicji tych produktów ujętej w ww. zaleceniach;

Zakres niniejszej dyrektywy obejmuje amunicję, ale tylko w odniesieniu do zasad dotyczących kontroli nad jej przemieszczaniem i związanych z tym ustaleń. W związku z faktem, że amunicja i broń są przemieszczane na podobnych warunkach, przemieszczanie amunicji powinno się opierać na zasadach stosowanych do przemieszczania broni, jak stanowi dyrektywa nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 roku dotycząca nadzoru nad nabywaniem i posiadaniem

⁴ DzUWE Nr L 109, z 26.04.1983, str. 8. Dyrektywa zmieniona ostatnio decyzją Komisji nr 90/230/EWG (DzUWE Nr L 128, z 18.05.1990, str.15)

⁵ DzUWE Nr L 380, z 31.12.1990, str.13

broni⁶ ;

Musi być zapewniona ochrona zdrowia i bezpieczeństwo pracowników produkujących lub wykorzystujących materiały wybuchowe. Trwa opracowywanie dodatkowej dyrektywy obejmującej, m.in. zdrowie i bezpieczeństwo pracowników zaangażowanych w działalność związaną z wytwarzaniem, składowaniem i wykorzystaniem materiałów wybuchowych;

W przypadku poważnego zagrożenia lub zamachu na bezpieczeństwo publiczne wskutek nielegalnego posiadania lub wykorzystania materiałów wybuchowych lub amunicji objętych zakresem niniejszej dyrektywy, stosowne jest, aby państwa członkowskie odstąpiły, w pewnych warunkach, od postanowień niniejszej dyrektywy w zakresie dotyczącym przemieszczania;

Podsumowując, niezwykle istotne jest stworzenie mechanizmów współpracy administracyjnej. W związku z tym właściwe władze powinny opierać się na rozporządzeniu Rady EWG nr 1468/81 z dnia 19 maja 1981 roku dotyczącym wzajemnej pomocy administracyjnych organów państw członkowskich oraz współpracy państw członkowskich z Komisją celem zapewnienia prawidłowego zastosowania prawa dotyczącego spraw celnych i rolnych⁷;

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na możliwości państw członkowskich podejmowania działań celem zapobiegania nielegalnemu handlowi materiałami wybuchowymi i amunicją

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Postanowienia ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do materiałów wybuchowych określonych w punkcie 2.
2. „Materiały wybuchowe” oznaczają materiały i artykuły uważane za takie przez zalecenia Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczące transportu towarów niebezpiecznych oraz należące do klasy 1 określonej w tych zaleceniach.
3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:
 - materiałów wybuchowych, łącznie z amunicją, przeznaczonych do wykorzystania przez siły zbrojne lub policję, zgodnie z krajowym ustawodawstwem,
 - artykułów pirotechnicznych,
 - amunicji, z wyjątkiem przypadków określonych artykułami od 10 do 13 i od 17 do 19.
4. Dla celów niniejszej dyrektywy:

⁶ DzUWE Nr L 256, z 13.09.1991

⁷ DzUWE Nr L 144, z 2.06.1981, str.1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem EWG nr 945/87 (DzUWE Nr L 90, z 2.04.1987, str. 4)

- „zalecenia Organizacji Narodów Zjednoczonych” oznaczają zalecenia ustanowione przez Komitet Ekspertów Narodów Zjednoczonych do spraw Transportu Towarów Niebezpiecznych, opublikowane w Pomarańczowej Księdze ONZ wraz ze zmianami wprowadzonymi od daty przyjęcia niniejszej dyrektywy,
- „bezpieczeństwo” oznacza zapobieganie wypadkom i jeśli mają one miejsce, ograniczanie ich skutków,
- „zabezpieczenie” oznacza zapobieganie wykorzystaniu sprzecznemu z prawem i porządkiem,
- „dealer” oznacza osobę fizyczną lub prawną, której część lub całość działalności polega na wytwarzaniu, handlu, wymianie, wypożyczaniu, naprawie lub przetwarzaniu broni palnej i amunicji,
- „zatwierdzenie” oznacza podjętą decyzję, umożliwiającą przemieszczenie materiałów wybuchowych na terenie Wspólnoty,
- „przedsiębiorstwo w sektorze materiałów wybuchowych” oznacza osobę fizyczną lub prawną posiadającą licencję lub zezwolenie uprawniające do wytwarzania, składowania, wykorzystywania, przemieszczania lub handlu materiałami wybuchowymi,
- „wprowadzenie na rynek” oznacza pierwsze odpłatne lub nieodpłatne rozporządzenie materiałami wybuchowymi objętymi niniejszą dyrektywą celem ich dystrybucji i/lub wykorzystania na rynku Wspólnoty,
- „przemieszczanie” oznacza fizyczny ruch materiałów wybuchowych w ramach terytorium Wspólnoty, z wyjątkiem ruchu w obrębie jednego i tego samego terenu.

5. Niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody dla państw członkowskich w określaniu jako materiały wybuchowe niektórych substancji, które nie zostały objęte niniejszą dyrektywą, zgodnie z krajowym ustawodawstwem i przepisami.

ROZDZIAŁ II

Ujednolicanie ustawodawstwa dotyczącego materiałów wybuchowych

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie nie mogą zabraniać, ograniczać lub utrudniać wprowadzanie na rynek materiałów wybuchowych, które są objęte zakresem niniejszej dyrektywy oraz spełniają jej wymagania.
2. Państwa członkowskie podejmą niezbędne środki celem zapewnienia, aby materiały wybuchowe objęte niniejszą dyrektywą mogły być wprowadzane na rynek jedynie pod warunkiem, że są zgodne z postanowieniami niniejszej dyrektywy, noszą oznakowanie CE opisane w artykule 7 oraz ich zgodność została oceniona na podstawie procedur, o których mowa w załączniku II.
3. Jeżeli materiały wybuchowe objęte zakresem niniejszej dyrektywy są przedmiotem innych dyrektyw, które dotyczą innych aspektów i przewidują umieszczanie oznakowania CE, oznakowanie to będzie oznaczało, że wyżej wymienione produkty z założenia spełniają postanowienia tych dyrektyw, które mają do nich zastosowanie.

Artykuł 3

Materiały wybuchowe objęte zakresem niniejszej dyrektywy muszą spełniać podstawowe wymogi, które mają do nich zastosowanie, wymienione w załączniku I.

Artykuł 4

1. Materiały wybuchowe objęte zakresem niniejszej dyrektywy, które są zgodne z odpowiednimi normami krajowymi odzwierciedlającymi normy zharmonizowane, opublikowanymi w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, państwa członkowskie uznają za zgodne z podstawowymi wymogami, o których mowa w artykule 3. Państwa członkowskie opublikują informacje o krajowych normach odzwierciedlających takie zharmonizowane normy.

2. Komisja przedstawi określone szczegóły prac przeprowadzonych w dziedzinie norm zharmonizowanych w ramach sprawozdania przedstawianego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie z zastosowania dyrektywy nr 83/189/EWG, o którym mowa w artykule 11.2 tej dyrektywy.

Artykuł 5

Jeżeli państwo członkowskie lub Komisja uznają, że zharmonizowane normy, o których mowa w artykule 4 nie spełniają całkowicie podstawowych wymogów, o których mowa w artykule 3, Komisja lub zainteresowane państwo członkowskie wniesie sprawę do Stałego Komitetu ustanowionego na mocy dyrektywy nr 83/189/EWG, podając powody. Komitet niezwłocznie wyda opinię.

W świetle opinii Komitetu Komisja poinformuje państw członkowskie o środkach, które mają zostać podjęte w odniesieniu do norm i publikacji, o których mowa w artykule 4.

Artykuł 6

1. Procedury badania zgodności materiałów wybuchowych będą obejmować:

(a) badanie typu EC (moduł B) wymienione w załączniku II (1) oraz do wyboru producenta jedno z następujących:

- badanie zgodności z typem(moduł C) wymienione w załączniku II (2),
 - procedura zapewnienia jakości produkcji (moduł D) wymieniona w załączniku II (3)
 - procedura zapewnienia jakości produkcji (moduł E) wymieniona w załączniku II (4)
 - sprawdzanie produktu (moduł F), o którym mowa w załączniku II (5)
- (b) lub sprawdzanie jednostkowe (moduł G), o którym mowa w załączniku II (6).

2. Państwa członkowskie informują Komisję oraz inne państwa członkowskie o wyznaczonych przez siebie organach, które będą przeprowadzać wyżej wymienione procedury oceny zgodności, jak również o wyznaczonych dla nich specjalnych zadaniach, a także o nadanych im wcześniej przez Komisję numerach identyfikacyjnych.

Komisja opublikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich wykaz notyfikowanych organów wraz z ich numerami identyfikacyjnymi oraz zadaniami, do których zostały upoważnione. Komisja zapewni stałe uaktualnianie tego wykazu.

Podczas oceny organów, które Komisja zamierza notyfikować państwa członkowskie stosują minimalne kryteria ustalone w załączniku III. Należy zakładać, że organy spełniające kryteria

oceny ustalone w odpowiednich normach zharmonizowanych spełniają te minimalne kryteria. Państwo członkowskie, które zgłosiło Komisji określony organ wycofa to zgłoszenie, jeżeli odkryje, że organ ten nie spełnia już kryteriów, o których mowa w drugim podpunkcie. Państwo to niezwłocznie poinformuje o tym fakcie inne państwa członkowskie oraz Komisję.

Artykuł 7

1. Znak zgodności CE zostanie przymocowany w sposób widoczny, czytelny i trwały na materiałach wybuchowych lub, jeżeli jest to niemożliwe, na przymocowanej do nich tabliczce znamionowej lub ostatecznie, jeżeli obie te metody nie są możliwe do zastosowania, na opakowaniu. Tabliczka znamionowa musi być tak zaprojektowana, aby uniemożliwić jej ponowne użycie.

Wzór znaku CE, jaki należy stosować jest przedstawiony w załączniku IV.

2. Zabronione jest umieszczanie na materiałach wybuchowych napisów, których znaczenie i styl pisma osoby trzecie mogłyby mylić ze znakiem CE. Wszelkie inne oznaczenia mogą być umieszczane na materiałach wybuchowych pod warunkiem, że nie zostanie zakłócona widoczność i czytelność oznaczenia CE.

3. Bez wpływu na zastosowanie postanowień artykułu 8:

(a) jeżeli państwo członkowskie ustali, że znak zgodności CE został niewłaściwie zamieszczony, producent, jego przedstawiciel lub, w przypadku jego braku, osoba odpowiedzialna za wprowadzenie danego produktu na rynek Wspólnoty będzie zobowiązana do przywrócenia produktu do stanu zgodności z przepisami na temat oznakowywania oraz położy kres naruszeniom na warunkach ustalonych przez państwa członkowskie;

(b) jeżeli niezgodność nadal się utrzymuje, państwo członkowskie musi podjąć wszelkie niezbędne środki, aby ograniczyć lub zakazać wprowadzania na rynek danego produktu lub zapewnić jego wycofanie z rynku zgodnie z procedurami ustanowionymi w artykule 8.

Artykuł 8

1. Jeżeli państwo członkowskie stwierdzi, że materiał wybuchowy posiadający znak zgodności CE i używany zgodnie z przeznaczeniem może narażać na niebezpieczeństwo, podejmie ono wszelkie doraźne środki konieczne do wycofania go z rynku lub zakazania wprowadzania go na rynek lub ograniczania swobody jego przemieszczania.

Państwo członkowskie bezzwłocznie poinformuje Komisję o takich środkach, wskazując przyczyny ich zastosowania oraz, w szczególności, czy niezgodność jest spowodowana:

- niespełnieniem wymogów podstawowych,
- niewłaściwym zastosowaniem norm lub
- wad w samych normach.

2. Komisja skonsultuje się z zainteresowanymi stronami w możliwie najkrótszym czasie. Jeżeli po konsultacji Komisja uzna, że środki te są uzasadnione, poinformuje o tym państwo członkowskie, które podjęło tę inicjatywę, jak również inne państwa członkowskie.

Jeżeli po konsultacji Komisja uzna, że środki te są nieuzasadnione, poinformuje o tym państwo członkowskie, które podjęło tę decyzję.

W przypadku szczególnym, kiedy środki, o których mowa w punkcie 1 są uzasadnione wadami norm, Komisja najpierw skonsultuje się z zainteresowanymi stronami, a następnie w ciągu dwóch miesięcy wniesie sprawę do Stałego Komitetu ustanowionego dyrektywą nr 83/189/EWG, o ile państwo członkowskie, które podjęło środki zamierza je utrzymać i rozpocznie procedury, o których mowa w artykule 5.

3. Jeżeli znak zgodności CE jest umieszczony na materiale wybuchowym, który nie spełnia tych wymagań, właściwe państwo członkowskie podejmie odpowiednie środki odnośnie osoby, która zamieściła to oznakowanie oraz poinformuje o tym Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie.

Rozdział III

Przepisy regulujące nadzór nad przemieszczaniem na terenie Wspólnoty

Artykuł 9

1. Materiały wybuchowe objęte niniejszą dyrektywą mogą być przemieszczane jedynie zgodnie z poniższymi punktami.

2. Kontrole przeprowadzane zgodnie z prawem wspólnotowym lub krajowym w przypadku przemieszczania materiałów wybuchowych objętych niniejszym artykułem nie będą już pełnione jako wewnętrzne kontrole graniczne, ale wyłącznie jako część zwykłych procedur kontrolnych stosowanych na zasadzie równości na całym obszarze Wspólnoty.

3. Spedytor uzyska zgodę na przemieszczanie materiałów wybuchowych od właściwych władz odbiorcy. Właściwe władze sprawdzą, czy spedytor jest oficjalnie upoważniony do nabywania materiałów wybuchowych oraz czy posiada on konieczne licencje i upoważnienia. Osoba odpowiedzialna za przewóz musi powiadomić właściwe władze tranzytowego państwa lub państw członkowskich, że przez terytorium tego państwa lub tych państw będą przewożone materiały wybuchowe; wymagana będzie ich zgoda.

4. Jeżeli państwo członkowskie uzna, że istnieją problemy z weryfikacją uprawnień do nabywania materiałów wybuchowych, o których mowa w punkcie 3, państwo to niezwłocznie przekaze wszelkie posiadane informacje na temat tej sprawy Komisji, która przedstawi sprawę Komitetowi ustanowionemu artykułem 12.

5. Jeżeli właściwe władze odbiorcy zatwierdzą przewóz, wyślą spedytorowi dokument zawierający wszelkie informacje, o których mowa w punkcie 7. Taki dokument musi towarzyszyć materiałom wybuchowym aż do miejsca ich przeznaczenia. Musi być on wydany na żądanie odpowiednich właściwych władz. Kopię tego dokumentu zachowa spedytor, który będzie go okazywał do wglądu właściwym władzom na ich żądanie.

6. Jeżeli właściwe władze państwa członkowskiego uznają, że niekonieczne są specjalne wymogi bezpieczeństwa wymienione w punkcie 5, materiały wybuchowe mogą być przemieszczane na terytorium tego państwa lub jego części bez wcześniejszego informowania w rozumieniu punktu 7. Właściwe władze odbiorcy udzielą zatem zgody na czas określony z możliwością jej zawieszenia lub wycofania w każdym momencie na podstawie uzasadnionych przyczyn.

Dokument wymieniony w punkcie 5, który musi towarzyszyć materiałom wybuchowym do miejsca przeznaczenia będzie dotyczyć tylko wyżej wymienionej zgody.

7. Jeżeli transport materiałów wybuchowych musi być specjalnie nadzorowany celem spełnienia specjalnych wymogów bezpieczeństwa na terytorium lub części terytorium państwa członkowskiego, to przed jego rozpoczęciem spedytor dostarczy odbiorcy następujące informacje:

- nazwiska i adresy zainteresowanych operatorów; informacje te muszą być wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić kontakt z operatorami i uzyskanie potwierdzenia, że dane osoby są prawnie upoważnione do otrzymania przesyłki,
- liczba i ilość przesyłanych materiałów wybuchowych,
- pełny opis danych materiałów wybuchowych oraz środków identyfikacyjnych, łącznie z numerem identyfikacyjnym Narodów Zjednoczonych,
- jeżeli materiały wybuchowe mają zostać wprowadzone na rynek, informacje na temat zgodności z warunkami wprowadzania na rynek,
- środki transportu i trasa przewozu,
- przewidywane daty wyjazdu i przybycia,
- jeżeli to konieczne, dokładnie określone punkty wjazdu do i wyjazdu z państw członkowskich.

Właściwe władze odbiorcy sprawdzą warunki, na jakich odbywał się transport, ze szczególnym uwzględnieniem specjalnych wymogów bezpieczeństwa. Jeżeli specjalne wymogi bezpieczeństwa są spełnione, udziela się zgody na transport. W przypadku tranzytu przez inne państwa członkowskie, państwa te w podobny sposób sprawdzą i zatwierdzą, na jednakowych warunkach, szczegóły dotyczące przewozu.

8. Bez ograniczeń dla zwykłych kontroli, które państwo członkowskie wysyłające przeprowadza na swoim terytorium, na żądanie właściwych zainteresowanych władz spedytorzy i operatorzy zaangażowani w sektorze materiałów wybuchowych prześlą władzom wysyłającego państwa członkowskiego oraz państwa, przez które odbywa się tranzyt wszelkie stosowne posiadane informacje na temat przewozu materiałów wybuchowych.

9. Żaden dostawca nie może przewozić materiałów wybuchowych, jeżeli spedytor nie uzyskał niezbędnych upoważnień na przewóz zgodnie z postanowieniami punktów 3, 5, 6 i 7.

Artykuł 10

1. Amunicję można przewozić z jednego państwa członkowskiego do drugiego tylko zgodnie z procedurą ustanowioną w poniższych punktach. Postanowienia te mają również zastosowanie do przewozu amunicji w sprzedaży wysyłkowej.

2. Jeżeli ma miejsce przewóz amunicji z jednego państwa członkowskiego do drugiego, przed realizacją wysyłki zainteresowana osoba dostarczy państwu członkowskiemu, w którym znajduje się ta amunicja następujące informacje:

- nazwiska i adresy osoby sprzedającej lub przekazującej amunicję, osoby nabywającej lub otrzymującej amunicję oraz, jeżeli to konieczne, właściciela,
- adres pod jaki amunicja ma być wysyłana lub przetransportowana,
- ilość przesyłanej lub transportowanej amunicji,
- dane umożliwiające identyfikację amunicji oraz oznaczenia przeprowadzonej kontroli zgodnie z Konwencją z dnia 1 lipca 1969 roku o wzajemnym uznawaniu znaków kontrolnych na broni małokalibrowej,
- środki transportu,
- data wysyłki i przewidywana data jej przybycia.

Informacje wymienione w dwóch ostatnich akapitach nie muszą być przekazywane w przypadku przesyłki pomiędzy dealerami. Państwo członkowskie sprawdzi warunki, na jakich ma się odbyć transport, ze szczególnym uwzględnieniem warunków bezpieczeństwa. Jeżeli państwo członkowskie wyraża zgodę na taki transport, wyda ono zezwolenie zawierające wszystkie szczegóły wymienione w pierwszym podpunkcie. Zezwolenie takie będzie towarzyszyć amunicji aż do punktu przeznaczenia; okazywane będzie na każde żądanie właściwych władz państw członkowskich.

3. Każde państwo członkowskie może przyznać dealerom prawo do transportowania amunicji z jego terytorium do dealera znajdującego się w innym państwie członkowskim bez uprzedniego zezwolenia, o którym mowa w punkcie 2. W tym celu wyda ono zezwolenie ważne na 3 lata, które może być w każdej chwili zawieszane lub anulowane na podstawie uzasadnionej decyzji. Dokument dotyczący takiego zezwolenia musi towarzyszyć amunicji aż do miejsca jej przeznaczenia. Musi być ono okazywane na każde żądanie właściwych władz państw członkowskich.

Przed realizacją przesyłki dealer poinformuje władze państwa członkowskiego, z którego ma się odbyć przewóz o wszystkich szczegółach wymienionych w pierwszym podpunkcie punktu 2.

4. Każde państwo członkowskie udostępni innym państwom członkowskim wykaz amunicji, której transport na jego terytorium może się odbyć bez uprzedniego zezwolenia tego państwa. Wykazy takie zostaną przekazane dealerom, którzy otrzymali zgodę na przewóz amunicji bez wcześniejszego upoważnienia na mocy procedury określonej w punkcie 3.

5. Każde państwo członkowskie przekaże posiadane potrzebne informacje dotyczące ostatecznych przewozów amunicji państwu członkowskiemu, na którego terytorium dokonano takiego przewozu.

Wszelkie informacje, które państwa członkowskie otrzymują drogą procedur wymienionych w niniejszym artykule będą przekazane docelowym państwom członkowskim w czasie nie

dłuższym niż czas danego transportu, lub odpowiednio, w czasie nie dłuższym niż czas transportu do tranzytowego państwa członkowskiego.

Artykuł 11

Odstępując od artykułu 9.3, 9.5, 9.6 i 9.7 oraz artykułu 10 w przypadku poważnych zagrożeń lub zamachów na bezpieczeństwo publiczne drogą nielegalnego posiadania lub zastosowania materiałów wybuchowych objętych niniejszą dyrektywą państwo członkowskie może podjąć wszelkie niezbędne środki dotyczące przemieszczania materiałów wybuchowych lub amunicji celem zapobieżenia takiemu nielegalnemu posiadaniu lub użyciu.

Działania te zachowują zasadę proporcjonalności. Nie mogą one stanowić ani środków arbitralnej dyskryminacji, ani ukrytych ograniczeń w handlu pomiędzy państwami członkowskimi.

Każde państwo członkowskie, które przyjmie zastosuje takie środki powiadomi o nich Komisję, która powiadomi pozostałe państwa członkowskie.

Rozdział IV Pozostałe przepisy

Artykuł 12

1. Państwa członkowskie ustanowią sieć wymiany informacji w celu wprowadzenia w życie artykułów 9 i 10. Poinformują one pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję na temat krajowych organów odpowiedzialnych za przekazywanie i odbiór informacji oraz za stosowanie procedur wymienionych we wspomnianych artykułach 9 i 10.

2. Dla celów wdrożenia niniejszej dyrektywy z uwzględnieniem odpowiednich zmian stosowane będą przepisy rozporządzenia EWG nr 1468/81, szczególnie te, które dotyczą tajności.

Artykuł 13

1. Komisji będzie pomagał komitet złożony z przedstawicieli państw członkowskich pod przewodnictwem przedstawiciela Komisji.

Komitet zbada wszelkie sprawy dotyczące zastosowania niniejszej dyrektywy wniesione przez przewodniczącego z jego własnej inicjatywy lub na żądanie przedstawiciela państw członkowskich.

2. Przedstawiciel Komisji przedstawi komitetowi projekt środków, które mają być zastosowane. Komitet przedłoży swoją opinię na temat projektu w czasie określonym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinia będzie wydana większością głosów ustaloną artykułem 148.2 Traktatu w przypadku decyzji, które ma podejmować Rada na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli państw członkowskich w ramach komitetu będą ważne w sposób ustalony w tym artykule. Przewodniczący nie weźmie udziału w głosowaniu.

Komisja zastosuje środki, które bezzwłocznie zostaną wdrożone. Jednakże jeżeli środki te są niezgodne z opinią komitetu, Komisja poinformuje się o tym Radę. W takim przypadku Komisja zawiesi stosowanie tych środków, które przyjęła na okres trzech miesięcy od daty powiadomienia Rady.

Rada działając kwalifikowaną większością głosów podejmie nową decyzję w terminie

określonym w podpunkcie drugim.

3. Procedura ustanowiona w punkcie 2 będzie stosowana szczególnie biorąc pod uwagę wszelkie przyszłe nowelizacje zaleceń Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 14

Państwa członkowskie zachowają do dyspozycji pozostałych państw członkowskich oraz Komisji zaktualizowane informacje dotyczące przedsiębiorstw z sektora materiałów wybuchowych posiadających licencje i zezwolenia, o których mowa w artykule 1.4.

Państwa członkowskie upewnią się, czy takie przedsiębiorstwa posiadają system rejestracji materiałów wybuchowych umożliwiającą identyfikację w każdym czasie posiadacza materiałów wybuchowych. Warunki zastosowania niniejszego podpunktu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą komitetu opisaną w artykule 13.

Przedsiębiorstwa w sektorze materiałów wybuchowych będą prowadziły taki rejestr transakcji, jaki jest potrzebny do spełnienia obowiązków nałożonych niniejszym artykułem.

Dokumenty wymienione w niniejszym artykule muszą być przechowywane co najmniej trzy lata po zakończeniu roku kalendarzowego, w którym miała miejsce zarejestrowana transakcja, nawet jeżeli przedsiębiorstwo zakończyło działalność handlową. Dokumenty te muszą być niezwłocznie udostępnione dla celów kontrolnych na żądanie właściwych władz.

Artykuł 15

Państwa członkowskie zapewnią właściwe oznakowanie materiałów wybuchowych.

Artykuł 16

Jeżeli państwo członkowskie wydaje licencję lub zezwolenie celem umożliwienia działalności związanej z produkcją materiałów wybuchowych, sprawdzi ono w szczególności, czy odpowiedzialne osoby są w stanie spełnić zobowiązania techniczne, jakie na siebie przyjmują.

Rozdział V Przepisy końcowe

Artykuł 17

Każde państwo członkowskie określi sankcje karne za naruszenie przepisów przyjętych w związku z wdrażaniem niniejszej dyrektywy. Sankcje karne będą wystarczająco surowe, aby promować zachowanie zgodności z tymi przepisami.

Artykuł 18

Każde państwo członkowskie w ramach ustawodawstwa krajowego zastosuje niezbędne środki celem umożliwienia właściwym władzom konfiskaty wszelkich produktów objętych zakresem niniejszej dyrektywy, jeżeli istnieją wystarczające dowody, że produkt ten będzie nielegalnie

nabyty, użytkowany lub odsprzedawany.

Artykuł 19

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy niezbędne do zastosowania artykułów 9-14 najpóźniej do dnia 30 września 1993.

2. Państw członkowskie przyjmą i opublikują do dnia 30 czerwca 1994 ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne konieczne do zastosowania przepisów innych niż wymienione w punkcie 1. Poinformują o tym Komisję.
Zastosują te przepisy z datą 1 stycznia 1995 roku.

3. Jeżeli państwa członkowskie zastosują przepisy, o których mowa w punkcie 1 i 2, przepisy te będą zawierały odniesienie do niniejszej dyrektywy lub takie odniesienie będzie im towarzyszyło w momencie ich oficjalnej publikacji. Metody wykonania takiego odniesienia zostaną określone przez państwa członkowskie.

4. Jednakże w okresie do dnia 31 grudnia 2002 państwa członkowskie zezwolą na wprowadzanie na rynek materiałów wybuchowych spełniających przepisy krajowe obowiązujące na ich terytorium przed 31 grudnia 1994.

5. Państwa członkowskie poinformują Komisję o przepisach ustawodawstwa krajowego przyjętego w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 20

Niniejsza dyrektywa odnosi się do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 5 kwietnia 1993 roku.

W imieniu Rady
J. TROEJBORG
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

PODSTAWOWE WYMOGI BEZPIECZEŃSTWA

I. Wymogi ogólne

1. Wszystkie materiały wybuchowe muszą być zaprojektowane, wykonane i dostarczone w taki sposób, aby stwarzały jak najmniejsze zagrożenie dla ludzkiego życia i zdrowia oraz nie powodowały szkód materialnych i środowiskowych w normalnych, przewidywalnych warunkach, szczególnie w odniesieniu do przepisów bezpieczeństwa i standardowego stosowania w czasie, w jakim są one używane.
2. Wszystkie materiały wybuchowe muszą osiągnąć właściwości funkcjonowania określone przez producenta celem zapewnienia jak największego bezpieczeństwa i niezawodności.
3. Wszystkie materiały wybuchowe muszą być tak zaprojektowane i wykonane w taki sposób, żeby przy zastosowaniu odpowiedniej techniki można było pozbyć się ich z minimalnym skutkiem dla środowiska.

II. Wymogi specjalne

1. Muszą być wzięte pod uwagę conajmniej poniższe informacje i właściwości, tam, gdzie mają one zastosowanie. Wszystkie materiały wybuchowe powinny być testowane w rzeczywistych warunkach. Jeżeli nie jest to możliwe w laboratorium, testy powinny zostać przeprowadzone w warunkach, w jakich materiał wybuchowy będzie stosowany.
 - (a) Budowa i właściwości charakterystyczne, uwzględniając skład chemiczny, stopień spistości oraz, jeżeli to właściwe, wymiary i rozkład wielkości ziaren.
 - (b) Stabilność fizyczna i chemiczna materiału wybuchowego we wszystkich warunkach środowiskowych, na jakie może być narażony.
 - (c) Wrażliwość na uderzenie i tarcie.
 - (d) Kompatybilność wszystkich składników w odniesieniu do ich fizycznej i chemicznej stabilności.
 - (e) Chemiczna czystość materiału wybuchowego.
 - (f) Odporność materiału wybuchowego na działanie wody, jeżeli jest on przewidziany do stosowania w wilgotnych i mokrych warunkach i jeżeli woda może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo i niezawodność.
 - (g) Odporność na niskie i wysokie temperatury, jeżeli przewiduje się przechowywanie lub stosowanie materiału wybuchowego w takich temperaturach i chłodzenie lub ogrzewanie komponentu lub całego materiału wybuchowego może mieć negatywny wpływ na jego bezpieczeństwo i niezawodność.

(h) Przydatność materiału wybuchowego do użycia w warunkach niebezpiecznych (np. środowiska zagrożone metanem, gorącymi masami, itp.), jeżeli przewiduje się jego użycie w takich warunkach.

(i) Cechy bezpieczeństwa polegające na zapobieganiu przedwczesnemu lub niezamierzonemu zapłonowi lub wybuchowi.

(j) Prawidłowe ładowanie i działanie materiału wybuchowego używanego zgodnie z przeznaczeniem.

(k) Właściwe instrukcje i, jeżeli to konieczne, oznaczenia dotyczące bezpiecznego przenoszenia, składowania, użytkowania i pozbywania się materiału wybuchowego w języku lub językach oficjalnych przyjmującego państwa członkowskiego.

(l) Odporność materiału wybuchowego, jego pokrycia lub innych komponentów na psucie podczas składowania do daty ważności oznaczonej przez producenta.

(m) Wyszczególnienie wszystkich urządzeń i akcesoriów potrzebnych do niezawodnego i bezpiecznego funkcjonowania materiału wybuchowego.

2. Poszczególne grupy materiałów wybuchowych muszą również spełniać przynajmniej następujące wymogi:

A. Akustyczne materiały wybuchowe

(a) Proponowana metoda inicjowania wybuchu musi zapewniać bezpieczną, niezawodną i pełną detonację lub w razie potrzeby deflagrację ładunku wybuchowego. W szczególnym przypadku prochu dymnego będzie sprawdzona zdolność deflagracji.

(b) Akustyczne materiały wybuchowe w postaci naboju muszą w bezpieczny i niezawodny sposób przenosić detonację z jednego do drugiego końca szeregu naboju.

(c) Gazy wytwarzane przez akustyczne materiały wybuchowe przeznaczone do użytku podziemnego mogą zawierać tlenek węgla, gazy azotowe, inne gazy, pary lub jedynie suche pozostałości w ilościach nie wpływających ujemnie na zdrowie w normalnych warunkach pracy.

B. Lonty detonujące, prochowe, zapalające i zapłoniki uderzeniowe

(a) Powierzchnia lontów detonujących, prochowych i zapalających musi być posiadać odpowiednią wytrzymałość mechaniczną i odpowiednio zabezpieczać rdzeń materiału wybuchowego przed normalnymi natężeniami mechanicznymi.

(b) Muszą być podane parametry dotyczące szybkości palenia lontów, które należy odpowiednio spełnić.

(c) Lonty detonujące muszą być zdolne do pewnego zapłonu, posiadać wystarczającą zdolność inicjowania wybuchu oraz spełniać wymogi dotyczące składowania nawet w szczególnych

warunkach klimatycznych.

C. Detonatory (łącznie z opóźniającymi zapalnikami) oraz przekaźniki

(a) Detonatory muszą w pewny sposób inicjować detonację akustycznych materiałów wybuchowych, dla których są przeznaczone, we wszelkich przewidywalnych warunkach zastosowania.

(b) Przekaźniki muszą być zdolne do pewnego zapłonu.

(c) Wilgoć nie może mieć ujemnego wpływu na zdolność zapłonu.

(d) Czas zwłoki zapalników opóźniających musi być wystarczająco ujednoczony celem zapewnienia, aby prawdopodobieństwo nałożenia się okresów zwłoki kolejnych przedziałów czasowych było znikome.

(e) Charakterystyka elektryczna detonatorów elektrycznych musi być ukazana na opakowaniu (np. prąd nie powodujący zapłonu, opór, itd.).

(f) Przewody detonatorów elektrycznych muszą posiadać wystarczającą izolację oraz odpowiednią wytrzymałość mechaniczną, włączając mocne połączenie z detonatorem, mając na uwadze przewidywane zastosowanie.

D. Materiały napędowe i paliwo raketowe

(a) Materiały te nie mogą wybuchać podczas ich stosowania zgodnie z przeznaczeniem.

(b) Materiały napędowe w koniecznych przypadkach (np. tych na bazie nitrocelulozy) muszą być stabilizowane w ochronie przed ich rozpadem.

(c) Stałe paliwa raketowe, w formie skompresowanej lub odlewanej nie mogą zawierać żadnych niepożądanych pęknięć lub pęcherzyków gazowych, które mają niebezpieczny wpływ na ich działanie.

ZAŁĄCZNIK II

MODUŁ B: Badanie typu EC

1. Moduł ten opisuje tę część procedury, poprzez którą notyfikowana jednostka upewnia się i stwierdza, że egzemplarz reprezentujący daną produkcję spełnia odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy.

2. Wniosek o badanie typu EC jest składany przez producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela na terenie Wspólnoty w wybranej jednostce notyfikowanej.

Wniosek musi zawierać:

- nazwisko i adres producenta i, jeśli wniosek jest składany przez jego upoważnionego przedstawiciela, dodatkowo jego nazwisko i adres,
- pisemne oświadczenie, że taki sam wniosek nie został złożony w żadnej innej notyfikowanej jednostce,
- dokumentacja techniczna opisana w części 3.

Wnioskodawca musi udostępnić notyfikowanej jednostce egzemplarz reprezentujący daną produkcję, zwany dalej „typem”. Notyfikowana może zażądać kolejnych egzemplarzy, jeżeli są one potrzebne do przeprowadzenia programu badań.

3. Dokumentacja techniczna musi pozwalać na ocenę zgodności urządzenia z wymogami niniejszej dyrektywy. Musi ona w zakresie koniecznym do dokonania oceny obejmować projekt, wykonanie oraz funkcjonowanie urządzenia oraz w zakresie właściwym do oceny musi one zawierać:

- ogólny opis typu,
- projekt koncepcyjny oraz rysunki techniczne i schematy części, podzespołów, obwodów, itd.,
- opisy i objaśnienia niezbędne do zrozumienia tych rysunków i schematów oraz funkcjonowania produktu,
- wykaz norm omawianych w artykule 4, stosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań zastosowanych celem spełnienia podstawowych wymogów niniejszej dyrektywy, jeżeli normy wymienione w artykule 5 nie zostały zastosowane,
- wyniki dokonanych obliczeń konstrukcyjnych, przeprowadzonych badań, itd.,
- sprawozdania z testów.

4. Jednostka notyfikowana musi:

4.1. sprawdzić dokumentację techniczną, zweryfikować, czy typ został wyprodukowany zgodnie z tą dokumentacją i rozpoznać elementy, które zostały zaprojektowane zgodnie z odpowiednimi przepisami norm, o których mowa w artykule 4, jak również te komponenty, które zostały zaprojektowane bez stosowania odpowiednich przepisów tych norm;

4.2. prowadzić lub przeprowadzić odpowiednie badania i testy konieczne do sprawdzenia, czy rozwiązania przyjęte przez producenta spełniają podstawowe wymogi niniejszej dyrektywy, w przypadku kiedy normy wymienione w artykule 4 nie zostały zastosowane;

4.3. prowadzić lub przeprowadzić odpowiednie badania i testy konieczne do sprawdzenia, czy jeżeli producent wybrał stosowanie odpowiednich norm, rzeczywiście się do nich stosuje;

4.4. uzgodnić z wnioskodawcą miejsce przeprowadzenia koniecznych badań i testów.

5. Jeżeli typ spełnia odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy, jednostka notyfikowana jednostka wydaje wnioskodawcy świadectwo badania typu EC. Świadectwo zawiera nazwę i adres producenta, wyniki badań i informacje konieczne dla rozpoznania zatwierdzonego typu.

Do tego świadectwa załączony zostaje wykaz odpowiednich części dokumentacji technicznej, a kopię zachowuje jednostka notyfikowana.

Jeżeli producentowi lub jego upoważnionemu przedstawicielowi na terenie Wspólnoty odmówi się wydania świadectwa, jednostka notyfikowana musi przedstawić szczegółowe uzasadnienie tej odmowy.

Musi być zapewniona procedura odwoławcza.

6. Wnioskodawca informuje jednostkę notyfikowaną, która posiada dokumentację techniczną dotyczącą świadectwa badania typu EC o zmianach zatwierdzonego urządzenia, które musi otrzymać dodatkowe zatwierdzenie, jeżeli takie zmiany mogą mieć wpływ na zgodność z podstawowymi wymogami lub zalecanymi warunkami zastosowania produktu. Dodatkowe zatwierdzenie wydawane jest w formie dodatku do pierwszego świadectwa badania typu EC.

7. Każda jednostka notyfikowana musi przekazać innym jednostkom notyfikowanym odpowiednie informacje dotyczące wydanych i wycofanych świadectw badania typu EC oraz dodatków do nich.

8. Inne jednostki notyfikowane mogą otrzymać kopie świadectw badania typu EC oraz/lub ich dodatków. Załączniki do świadectw muszą być przechowywane do dyspozycji innych notyfikowanych jednostek.

9. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel na terenie Wspólnoty musi przechowywać kopie dokumentacji technicznej przez okres przynajmniej 10 lat od daty produkcji danego wyrobu.

Jeżeli ani producent, ani jego upoważniony przedstawiciel nie ma siedziby na terenie Wspólnoty, obowiązek udostępniania dokumentacji technicznej spoczywa na osobie, która wprowadza dany

produkt na rynek Wspólnoty.

2. Moduł C: Zgodność typu

1. Moduł ten opisuje tę część procedury, poprzez którą producent lub jego upoważniony przedstawiciel ustanowiony na terytorium Wspólnoty zapewnia i oświadcza, że dane materiały wybuchowe są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu EC i spełnia wymogi niniejszej dyrektywy, która ma do nich zastosowanie. Producent musi zamieścić oznaczenie EC na każdym materiale wybuchowym oraz sporządzić pisemną deklarację zgodności.

2. Producent musi podjąć wszelkie konieczne środki, aby zapewnić, że proces produkcji gwarantuje zgodność wyprodukowanego wyrobu z typem opisanym w świadectwie badania typu EC oraz z podstawowymi wymogami niniejszej dyrektywy.

3. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel ustanowiony na terytorium Wspólnoty musi przechowywać kopię deklaracji zgodności przez okres przynajmniej 10 lat od daty produkcji ostatniego danego wyrobu.

Jeżeli ani producent, ani jego upoważniony przedstawiciel nie posiadają siedziby na terytorium Wspólnoty, obowiązek udostępniania deklaracji zgodności spoczywa na osobie, która wprowadza dany produkt na rynek Wspólnoty.

4. Jednostka notyfikowana wybrana przez producenta musi prowadzić lub przeprowadzić badania produktu w wyrywkowo wybranych odstępach czasu. Odpowiednia próbka gotowych wyrobów pobrana na miejscu przez notyfikowaną jednostkę jest poddana odpowiednim badaniom i testom, określonym w odpowiedniej normie lub normach, o których mowa w artykule 4, lub podobnym testom celem sprawdzenia zgodności produktu z wymaganiami odpowiedniej dyrektywy. W przypadku jednej lub większej liczby zbadanych próbek wyrobu, które nie spełniają wymagań, notyfikowana jednostka musi podjąć odpowiednie kroki.

Na odpowiedzialność notyfikowanej jednostki w czasie procesu produkcji producent zamieści symbol identyfikacyjny tej jednostki.

3. Moduł D: Zapewnienie jakości produkcji

1. Moduł ten opisuje procedurę, poprzez którą producent, który spełnia zobowiązania nałożone częścią 2 zapewnia i oświadcza, że dane materiały wybuchowe są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu EC i spełnia wymogi niniejszej dyrektywy. Producent zamieści oznaczenie CE na każdym materiale wybuchowym oraz sporządzi pisemną deklarację zgodności. Oznaczeniu CE towarzyszy symbol identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za kontrolę określona w części 4.

2. Producent musi prowadzić zatwierdzony system jakości produkcji, kontrolę produktu końcowego oraz badania wyszczególnione w części 3. Podlega on kontroli omawianej w części 4.

3. System kontroli jakości

3.1. Producent składa wniosek do wybranej przez siebie notyfikowanej jednostki w sprawie

oceny systemu kontroli jakości dla danych materiałów wybuchowych.

Wniosek musi zawierać:

- wszystkie odpowiednie informacje na temat danej kategorii materiałów wybuchowych,
- dokumentację w sprawie systemu kontroli jakości,
- dokumentację techniczną należącą do zatwierdzonego typu oraz kopię świadectwa badania typu EC.

3.2. System kontroli jakości musi zapewniać zgodność materiałów wybuchowych z typem opisanym w świadectwie badania typu EC oraz do wymagań niniejszej dyrektywy, która ma do nich zastosowanie.

Wszystkie elementy, wymogi i przepisy zastosowane przez producenta muszą być udokumentowane w systematyczny i uporządkowany sposób w formie pisemnych polis, procedur i instrukcji. Dokumentacja systemu kontroli jakości musi pozwolić na logiczną interpretację programów zapewnienia jakości, planów, podręczników i zapisów kontroli jakości.

Musi ona zawierać w szczególności odpowiedni opis:

- celów kontroli jakości oraz struktury organizacyjnej, praw i obowiązków kierownictwa w odniesieniu do jakości materiałów wybuchowych,
- technologii procesu produkcji, kontroli i zapewnienia jakości, procesów i systematycznych działań, które będą przeprowadzane,
- badań i testów, które będą prowadzone przed, w czasie i po procesie produkcji, a także częstotliwości ich przeprowadzania,
- zapisów kontroli jakości, tj. sprawozdania z inspekcji oraz wyniki badań i kalibrowania, sprawozdania z kwalifikacji zaangażowanego personelu, itd.,
- środków monitorowania osiągnięcia żądanej jakości materiałów wybuchowych oraz skuteczności działania systemu kontroli jakości.

3.3. Jednostka notyfikowana musi ocenić system kontroli jakości celem określenia, czy spełnia on wymagania omawiane w punkcie 3.2. Musi ona zakładać, że systemy kontroli jakości, które stosują odpowiednie zharmonizowane normy, są zgodne z tymi wymaganiami. W skład zespołu audytowego musi wchodzić przynajmniej jeden członek z doświadczeniem w ocenie technologii danego produktu. Procedura oceny obejmuje wizytę inspekcyjną w zakładach producenta.

Producent zostaje powiadomiony o decyzji. Zawiadomienie musi zawierać wnioski z badań i należycie uzasadnioną decyzję dotyczącą oceny.

3.4. Producent musi podjąć się wypełnienia obowiązków wynikających z tak zatwierdzonego systemu kontroli jakości oraz utrzymywać go na adekwatnym i efektywnym poziomie.

Producent lub jego upoważniony przedstawiciel musi informować notyfikowaną jednostkę, która zatwierdziła system kontroli jakości o wszelkich proponowanych zmianach tego systemu.

Notyfikowana jednostka musi ocenić proponowane zmiany oraz zdecydować, czy zmieniony system wciąż odpowiada wymaganiom omawianym w punkcie 3.2 lub czy wymagana jest jego ponowna ocena.

Musi powiadomić ona producenta o swojej decyzji. Zawiadomienie musi zawierać wnioski z badań i należycie uzasadnioną decyzję dotyczącą oceny.

4. Monitoring na odpowiedzialność notyfikowanej jednostki.

4.1. Celem monitoringu jest upewnienie się, że producent należycie wypełnia zobowiązania wynikające z zatwierzonego systemu kontroli jakości.

4.2. Producent musi umożliwić dostęp notyfikowanej jednostce w celach kontrolnych do pomieszczeń produkcyjnych, kontrolnych, badawczych i magazynowych oraz udostępnić jej wszelkie potrzebne informacje, a w szczególności:

- dokumentację systemu kontroli jakości,
- zapisy kontroli jakości, tj. sprawozdania z inspekcji oraz wyniki badań i kalibrowania, sprawozdania z kwalifikacji zaangażowanego personelu, itd.

4.3. Notyfikowana jednostka musi przeprowadzać okresowe audyty celem zapewnienia, że producent utrzymuje i stosuje system kontroli jakości oraz udostępnić producentowi sprawozdanie z audytu.

4.4. Notyfikowana jednostka dodatkowo może składać producentowi niezapowiedziane wizyty. W czasie takich wizyt jednostka notyfikowana może przeprowadzać testy lub zlecić ich przeprowadzenie, w celu zweryfikowania, czy system kontroli jakości funkcjonuje prawidłowo; jeżeli to konieczne, musi ona przekazać producentowi sprawozdanie z wizyty i, jeżeli miały miejsce badania, sprawozdanie z badań.

5. Przez okres przynajmniej 10 lat od daty produkcji ostatniego wyrobu producent musi przechowywać do wglądu władz krajowych:

- dokumentację opisaną w drugim ustępie punktu 3.1,
- uaktualnienia opisane w drugim akapicie punktu 3.4,
- decyzje i sprawozdania opracowane przez jednostkę notyfikowaną, omawiane w ostatni akapicie punktu 3.4, oraz w punktach 4.3 i 4.4.

6. Każda jednostka notyfikowana musi udostępnić pozostałym jednostkom notyfikowanym stosowne informacje dotyczące wydanych i cofniętych zatwierdzeń systemów kontroli jakości.

4. Moduł E: Zapewnienie jakości wyrobu.

1. Moduł ten opisuje procedurę, poprzez którą producent, który spełnia zobowiązania nałożone częścią 2 zapewnia i oświadcza, że dane materiały wybuchowe są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu EC. Producent musi zamieścić oznaczenie CE na każdym materiale wybuchowym oraz sporządzić pisemną deklarację zgodności. Oznaczeniu CE towarzyszy symbol identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za kontrolę określona w części 4.

2. Producent musi prowadzić zatwierdzony system jakości produkcji dla kontroli gotowego materiału wybuchowego oraz badania wyszczególnione w części 3. Podlega on kontroli omawianej w części 4.

3. System kontroli jakości

3.1. Producent składa wniosek do wybranej przez siebie notyfikowanej jednostki w sprawie oceny systemu kontroli jakości dla swoich materiałów wybuchowych.

Wniosek musi zawierać:

- wszystkie odpowiednie informacje na temat danej kategorii materiałów wybuchowych,
- dokumentację w sprawie systemu kontroli jakości,
- dokumentację techniczną należącą do zatwierdzonego typu oraz kopię świadectwa badania typu EC.

3.2. W ramach systemu kontroli jakości każdy materiał wybuchowy jest badany i przeprowadzane są odpowiednie testy, określone w stosownej normie (normach) omawianych w artykule 4 lub inne podobne testy celem zweryfikowania ich zgodności z odpowiednimi wymogami niniejszej dyrektywy. Wszystkie elementy, wymogi i przepisy zastosowane przez producenta muszą być udokumentowane w systematyczny i uporządkowany sposób w formie pisemnych polis, procedur i instrukcji. Dokumentacja systemu kontroli jakości musi pozwolić na jednolitą interpretację programów zapewnienia jakości, planów, podręczników i zapisów kontroli jakości.

Musi ona zawierać w szczególności odpowiedni opis:

- celów kontroli jakości oraz struktury organizacyjnej, praw i obowiązków kierownictwa w odniesieniu do jakości materiałów wybuchowych,
- badań i testów, które będą prowadzone i po procesie produkcji,
- środków monitorowania skuteczności działania systemu kontroli jakości
- zapisów kontroli jakości, tj. sprawozdania z inspekcji oraz wyniki badań i kalibrowania, sprawozdania z kwalifikacji zaangażowanego personelu, itd.

3.3. Jednostka notyfikowana musi ocenić system kontroli jakości celem określenia, czy spełnia on wymagania omawiane w punkcie 3.2. Musi ona zakładać, że systemy kontroli jakości, które stosują odpowiednią zharmonizowaną normę, są zgodne z tymi wymaganiami. W skład zespołu audytowego musi wchodzić przynajmniej jeden członek z doświadczeniem w ocenie technologii danego produktu. Procedura oceny obejmuje wizytę inspekcyjną w zakładach producenta. Producent zostaje powiadomiony o decyzji. Zawiadomienie musi zawierać wnioski z badań i należyte uzasadnioną decyzję dotyczącą oceny.

3.4. Producent musi podjąć się wypełnienia obowiązków wynikających z tak zatwierdzonego systemu kontroli jakości oraz utrzymywać go na adekwatnym i efektywnym poziomie. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel musi informować notyfikowaną jednostkę, która zatwierdziła system kontroli jakości o wszelkiej proponowanej zmianie tego systemu.

Notyfikowana jednostka musi ocenić proponowane zmiany oraz zdecydować, czy zmieniony system wciąż odpowiada wymaganiom omawianym w punkcie 3.2 lub czy wymagana jest jego ponowna ocena.

Musi powiadomić ona producenta o swojej decyzji. Zawiadomienie musi zawierać wnioski z badań i należyte uzasadnioną decyzję dotyczącą oceny.

4.1. Celem monitoringu jest upewnienie się, że producent należyte wypełnia zobowiązania wynikające z zatwierdzonego systemu kontroli jakości.

4.2. Producent musi umożliwić dostęp notyfikowanej jednostce w celach kontrolnych do pomieszczeń produkcyjnych, kontrolnych, badawczych i magazynowych oraz udostępnić jej wszelkie potrzebne informacje, a w szczególności:

- dokumentację systemu kontroli jakości,
- dokumentację techniczną,
- zapisy kontroli jakości, tj. sprawozdania z inspekcji oraz wyniki badań i kalibrowania, sprawozdania z kwalifikacji zaangażowanego personelu, itd.

4.3. Notyfikowana jednostka musi przeprowadzać okresowe audyty celem zapewnienia, że producent utrzymuje i stosuje system kontroli jakości oraz udostępnić producentowi sprawozdanie z audytu.

4.4. Notyfikowana jednostka dodatkowo może składać producentowi niezapowiedziane wizyty. W czasie takich wizyt jednostka notyfikowana może przeprowadzać testy lub zlecić ich przeprowadzenie, w celu zweryfikowania, czy system kontroli jakości funkcjonuje prawidłowo; jeżeli to konieczne, musi ona przekazać producentowi sprawozdanie z wizyty i, jeżeli miały miejsce badania, sprawozdanie z badań.

5. Przez okres przynajmniej 10 lat od daty produkcji ostatniego wyrobu producent musi przechowywać do wglądu władz krajowych:

- dokumentację opisaną w drugim ustępie punktu 3.1,
- zmiany opisane w drugim akapicie punktu 3.4,
- decyzje i sprawozdania opracowane przez jednostkę notyfikowaną, omawiane w ostatni akapicie punktu 3.4, oraz w punktach 4.3 i 4.4.

6. Każda jednostka notyfikowana musi udostępnić pozostałym jednostkom notyfikowanym stosowne informacje dotyczące wydanych i cofniętych zatwierdzeń systemów kontroli jakości.

5. Moduł F: Sprawdzenie produktu.

1. Moduł ten opisuje procedurę, poprzez którą producent lub jego upoważniony przedstawiciel na terytorium Wspólnoty sprawdza i zaświadcza, że materiały wybuchowe będące przedmiotem postanowień punktu 3 są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu EC i spełniają odpowiednie wymogi niniejszej dyrektywy.

2. Producent podejmie wszelkie konieczne środki, aby proces produkcji zapewniał zgodność materiałów wybuchowych z typem opisanym w świadectwie badania typu EC oraz z wymogami niniejszej dyrektywy, która ma do nich zastosowanie. Zamieści on oznaczenie CE na każdym materiale wybuchowym oraz sporządzi pisemną deklarację zgodności.

3. Notyfikowana jednostka przeprowadzi odpowiednie badania i testy celem sprawdzenia zgodności materiałów wybuchowych z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy, drogą badań i testów wyszczególnionych w punkcie 4.

Producent lub jego upoważniony przedstawiciel zachowa kopię deklaracji zgodności przez okres przynajmniej 10 lat od daty produkcji ostatniego wyrobu.

4. Sprawdzanie poprzez badanie i testowanie każdego materiału wybuchowego

4.1 Wszystkie materiały wybuchowe będą indywidualnie badane oraz przeprowadzone zostaną testy ustalone w odpowiedniej normie (normach) opisanych w artykule 4 lub inne podobne testy celem sprawdzenia ich zgodności z odpowiednim typem i wymogami niniejszej dyrektywy.

4.2. Notyfikowana jednostka zamieści lub spowoduje zamieszczenie swojego symbolu identyfikacyjnego na każdym zatwierdzonym materiale wybuchowym i sporządzi pisemne świadectwo zgodności w oparciu o przeprowadzone testy.

4.3. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel zapewni, że może on udostępnić świadectwa zgodności notyfikowanej jednostki na każde żądanie.

6. Moduł G: Sprawdzanie jednostkowe

1. Moduł ten opisuje procedurę, poprzez którą producent sprawdza i zaświadcza, że materiały wybuchowe wypuszczone ze świadectwem omawianym w części 2 są zgodne z odpowiednimi wymogami niniejszej dyrektywy. Producent musi zamieścić oznaczenie CE na materiale wybuchowym i sporządzić deklarację zgodności.

2. Notyfikowana jednostka musi zbadać materiał wybuchowy i przeprowadzić stosowne testy ustalone w odpowiedniej normie (normach) omawianych w artykule 4, lub inne podobne testy celem zapewnienia jego zgodności z odpowiednimi wymogami niniejszej dyrektywy.

Notyfikowana jednostka zamieści lub spowoduje zamieszczenie swojego symbolu identyfikacyjnego na zatwierdzonym materiale wybuchowym i sporządzi pisemne świadectwo zgodności w oparciu o przeprowadzone testy.

3. Celem dokumentacji technicznej jest umożliwienie oceny zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy oraz zrozumienia produkcji i funkcjonowania materiału wybuchowego.

Dla takiej oceny dokumentacja ta musi zawierać:

- ogólny opis typu,
- projekt koncepcyjny i rysunki techniczne oraz schematy części, podzespołów, obwodów, itd.,
- opisy i objaśnienia konieczne dla zrozumienia wspomnianych rysunków i schematów oraz działania materiału wybuchowego lub systemu zabezpieczającego,
- wykaz norm omawianych w artykule 4, zastosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań przyjętych w celu spełnienia podstawowych wymogów niniejszej dyrektywy, jeżeli normy wymienione w artykule 4 nie zostały zastosowane,
- wyniki wykonanych obliczeń konstrukcyjnych, przeprowadzonych badań, itd.,
- sprawozdania z testów.

ZAŁĄCZNIK III

MINIMALNE KRYTERIA, KTÓRE POWINNY BYĆ ZASTOSOWANE PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE PRZY NOTYFIKACJI JEDNOSTEK

1. Jednostka, jej dyrektor i personel odpowiedzialny za przeprowadzanie testów sprawdzających nie może być konstruktorem, producentem, dostawcą ani monterem materiałów wybuchowych, które są przez nich kontrolowane, ani też upoważnionym przedstawicielem żadnej z tych grup.

Nie będą oni też bezpośrednio jako upoważnieni przedstawiciele zaangażowani w projektowanie, budowę, sprzedaż lub utrzymywanie takich materiałów wybuchowych. Nie wyklucza to możliwości wymiany informacji pomiędzy producentem i jednostką.

2. jednostka i jej personel będą prowadzić testy sprawdzające z najwyższym stopniem zawodowej uczciwości i technicznej kompetencji i pozostana wolni od wszelkich nacisków i zachęt, szczególnie finansowych, które mogłyby wpłynąć na ich ocenę lub wyniki kontroli, szczególnie ze strony osób lub grup zainteresowanych wynikami takich weryfikacji.

3. Jednostka będzie miała do dyspozycji niezbędny personel i posiadać potrzebne urządzenia do właściwej realizacji administracyjnych i technicznych zadań związanych ze sprawdzaniem; będzie miała również dostęp do sprzętu wymaganego przy specyficznej weryfikacji.

4. Personel odpowiedzialny za kontrolę będzie posiadał:

- gruntowne szkolenie techniczne i zawodowe,
- wystarczającą znajomość wymogów dla przeprowadzanych testów i stosowne doświadczenie w ich przeprowadzaniu,
- umiejętność sporządzania świadectw, zapisów i sprawozdań wymaganych dla zalegalizowania przeprowadzonych testów.

5. Będzie zagwarantowana bezstronność personelu kontrolującego. Jego wynagrodzenie nie będzie zależało od liczby wykonanych testów ani od ich wyników.

6. Jednostka będzie ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej, o ile odpowiedzialności nie weźmie na siebie państwo, zgodnie z przepisami prawa krajowego, lub o ile państwo członkowskie nie będzie bezpośrednio odpowiedzialne za testy.

7. Personel jednostki będzie zobowiązany do dotrzymania tajemnicy służbowej w stosunku do wszystkich informacji zebranych w czasie wykonywania swych zadań (z wyjątkiem udzielania ich właściwym władzom administracyjnym państwa, w którym jednostka ta prowadzi swoją działalność) na mocy niniejszej dyrektywy lub wszelkich przepisów ustawodawstwa krajowego, które nadaje jej moc.

ZAŁĄCZNIK IV

ZNAK ZGODNOŚCI

Znak zgodności CE będzie się składał z inicjałów „CE” w następującej formie:

[rysunek]

Jeżeli znak jest zmniejszony lub powiększony, muszą być zachowane wyżej przedstawione proporcje.

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
MATERIAŁACH WYBUCHOWYCH PRZEZNACZONYCH DO UŻYTKU
CYWILNEGO

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 26 lutego 2002 r.

Obszar Negocjacyjny: „Swoboda przepływu towarów”
Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej
Rozdział 1, priorytet 1.1

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela zgodności)
4.	Podstawowe akty wykonawcze: 1. Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie sposobu ewidencjonowania nabywanych, przechowywanych i zużywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego 2. Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie zakresu i przebiegu szkolenia oraz instytucji upoważnionej do prowadzenia szkoleń osób mających dostęp do materiałów wybuchowych
5.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 20 lutego 2002r.
6.	Tłumaczenia zweryfikowane następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej: Dyrektywa Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 roku, dotycząca ujednoczenia przepisów z dziedziny wprowadzenia na rynek i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego